DENGÊ KURDISTAN

BIJÎ KURDISTAN'A AZAD Û DEMOKRATÎK!.. Hêjmara (1) 20.9.1981

NE "MECLİSA ŞÊWRA" FAŞİZMÊ MECLISA XELKÊ KURDİSTAN!..

FAŞİZMİN "Danışma Meclisi" DEĞİL KÜRDİSTAN HALK MECLİSİ!.

T.C. devleti kuruluşundan günümüze kadar bir çok yönetim değiştirdi. Hükümetler değişti. Yasalar, anayasalar değişti. Kısacası dünden bugüne değişen bir çok şey oldu. Ama her defasın da bir şey kuşaktan kuşaga, babadan oğula bir miras gibi günümüze kadar değişmeden getirildi. Ulusumuza, yoksul halkımıza uygulanan vahşı baskıydı bu. Ulusumuzun boynuna geçirilen esaret zinciri İnönü'ler, Bayar'lar, Erimler, Ecevit ve Demirel'ler ve onların "azız" ataları Atatürk tarafından, sırayla, biraz daha sıkılarak günümüze kadar getirildi. Değişen bir çok şeye rağmen biz Kürtler, üzerimizden ulusal baskının degişmediğine yıllarca hep tanık olduk.

Her gelen yeni yönetim, ulusal varlığımızı, uygulamak istediği baskılara gerekçe yaptı. Şu ünlü "bölücülük"ten "kürtçülük"ten ne çektiğimizi, ancak biz biliriz. Dikkat edilmişse şu son askeri faşist cuntanın da aynı gerekçesi var: Yine "bölücülük" (!) Faşist cunta bu bölücülüğün yanına bir de "komünizm"i ekledi. Dolayısıyla aşağılık faşist cüntanın elinde, bizi ezmek için şimdi daha güçlü (!) gerekçeler var "Bölücülük ve Komünizm" (!) Faşist cunta bu "güçlü" gerekçelere dayanarak, şu son bir yıldır ülkemizin her yanını karış karış taradı, elden geçirdi. Binlerce yurtsever, devrimci, demokrat ve komünisti "bölücülük yaptıkları için" zindanlara doldurdu. Toplu işkenceler, katliamlar, irz-namus duş manlığı alabildiğine yaygınlaştırıldı. Amaç belliydi: Halkımızın gelişmekte olan ulusal demokratik muhalefetini kana boğmak, sindirmek... Düzene boyun eğmemizi sağlamak. Faşist cuntanın ülkemize yaptıklarını uzun uzadıya anlat-

(Devamı: s. 14'de)

Dewleta CT, ji avabûna xwe u heta roja me, gelek idare gehert. Hukumet û makeqanûn guherin. Bi kurti ji do û heta iro, gelek tişt guherin. Lê belê her carê ji, tiştek mina miraskê, ji nesil û heta nesila, ji bava heta lawa dewr bû heta rojame nehat guhertin. Zulma li ser millet û xelkê mey legir bû ev. Zincira esareta di stûyê milletê me de, ji ali İnonı'yan, Bayar'an, Erim'an, Ecevit û Demirel'an u kalê wani "eziz" Ataturk ve hinki di ji hat şidaddin û heta roja me em anin. Li hember guhertina gelek tiştan, em Kurd, ji neguhertina zulma li ser milletê me re em tum şahidin

Her idara nû hat, hebûna milletê me, bo zulma xwe kir sebeb. Ancakx em Kurd, ji vê "boluculuk"ê ji vê "Kürtçülük"ê em zanin ku çi dikşinin. Lê hatibe miqatekirin, ev cûnta faşista leşkeriya vê dawiyê ji, eyni sebeba dide pêş. Disa "boluculuk" Cûnta faşist, "komünizm" ji dani cem "bolucu-lük"ê. Li vegerê, di destê cûnta faşist de, bo pelçiqandina me, delilê hin quwetli (!) hene: "Bolucülük"û "komünizm" (!) Sedemi van delilê quwetli cûnta faşist, ve saleke welatê me bihost bi bihost di destra derbaskir. Bi hezaran welatparêz, soreşger, demokrat û kominist "bo ku bölücülük kirine" (!) ew tijeyi zidyanan kir. İşkencan komi qetliyaman, dijminantiya irz û namûsê heta ku dibe hat firehkirin. Arman xwuya bû: mixelefeta xelkê me ya demokratika milleti ku freh dibû, bi xwûnê bê xeniqandin û bê hezinkirin. Ji saziyê re stûyê me bê xwarkirin. Tiştê ku cunta faşist li welatê me dike, icab nake ku bi dûvedireji bê bahskirin. Ev bi qanda me Kurd'a, kesê ku zanibe û ditibe tuneye.

Cûnta faşist êdi wehşeta xwey tam derketiye rastê bê veşartin ketiye xebata xepandina komên nezan û dibêje van hemiya em "bo xelaskirina demokrasiye" (!) dikin. Bi vê xayê, di nava xebata avakirina meclisek kukla ku temamê azayê wê ji terel xwê we bê neqandin deye. Ev meclis (!) wê "makeqanûna saziya demokratika hatinê" hazirbike (!) Dawiyê ji "wê seçim" çêbive û wê derbasi tam demokrasiyê bive (!) Ûwd. A cûnta faşist vana dibêje. Başe ku, imkana bawerîya me ji vanara heye? Helbet tune. Çinku, avakirina CT bixwe, jixwe sparti asasê diji-demokrasiyê bû. Û ji ditinekê ve, diroka CT, ji do û heta iro eyni wextê biye diroka dûrketina demokrasiyê.

Raste "meclisa kukla" wê makeqanûnkê hazirbike. Belki "seçim" bê çêkirin û parlamentoyek bê avatirin. Hema. Makeqanûn, meclis û "seçim"ên buhirin çi dame Kurd'a ku emê li benda

(Dewama wê li rupelê 15'ye)

2

KULLANILACAK DİL ÜZERİNE

DENGE KURDİSTAN, Türkiye Kurdistanı'nda işçi sınıfının ulusal ve toplumsal politik mücadelesinin vardığı aşamanın yayın alanındaki ürünüdür. Bu nedenle siyasi bir gazetedir.

Türkiye içinde Kurdistan toplumunun ulusal farklılığı nedeniyle, Denge Kurdistan, halkına ulusal dille de seslenecektir. Zaten amaçlarından bir de budur.

Ne varki, toplumumuzun bugünkü genel kültür seviyesi düşünülürse, gazetenin tek dil olarak Kürtçe çıkması, üstlenilen görevin yeterince yerine getirilememesi gibi bir durumla karşılaşılacaktır. Nedenleri üzerinde kısaca durmakta yarar vardır.

Birincisi: Halkımız kendi dili ile okuma-yazma bilmemektedir. Türkçe açısından dahi ele alınacak olursa, oran yine de çok düşüktür. Asimilasyon nedeni ile, Türkçe okur-yazarlığın, Kürtçeye nazaran daha fazla olduğunu söylemek mümkündür.

İkincisi: Toplumun okur-yazar kesimi ise Türk okullarında okuyan veya okumuş öğrenci ve aydınlardır. Bu kesimler dahi, yıllardır gelişimi zorbaca engellenmiş ve yasaklanmış Kürtçe'yi okuyup yazmaktan büyük ölçüde uzaktırlar. Bu nedenle çağın gelişim seviyesini Kürtçe ifade etmek ve bunu tam olarak anlamak, bütün Kürdistan'da bir kaç yüz kişi ile sınırlıdır. Kaldı ki, Kurtçe okuma-yazma öğrenmek, hatta yazılanları anlamak başlı başına bir sorundur.

Bu ve benzeri nedenlerle Denge Kurdistan, Kurtçe-Türkçe yayınlanacaktır. Bilimsel açıklamaları gerektiren teorik yazılar büyük ölçüde Türkçe olacak, pratik mücadele örnek ve deneylerini kapsayan yazılar da çoğunlukla Kürtçe yayınlanacaktır.

Denge Kurdistan'ın yayınlayacağı Kürtçe yazıların bir takım imla ve gramer hataları içermesini, okurlarımız anlayışla karşılamalıdır. Çünkü Denge Kurdistan, dil gelişimde önculuk iddiası olan bir edebiyat ve kültür dergesi değildir. Ve bu görevi edebiyatçıların önculuğune bırakmıştır. Bununla birlikte, Kurt dilinin edebi gelişimine kapalı kalmak gibi, yanlış bir düşuncesi de yoktur. Ama, siyasi bir gazete olan, Denge Kurdistan için, edebiyat, başlı başına bir faaliyet olmayacaktır. Dildeki en son gelişmeler Kürtçe yazılarda yansıtılacaktır. Kendisi dışında yapılan ve yapılacak edebi çalışmaların dili geliştirici sonuçlarından azami ölçüde yararlanacaktır.

Denge Kurdistan'ın bütün çabası, düşüncesini Kurdistan halkının en geniş kesimlerine anlatmaktır. Kurtçe-Türkçe çıkması bu nedenledir. Kürtçe yazılarda, Türkiye halkları arasında kullanılan bir takım ortak kelimeleri kullanmasının nedeni de bu olacaktır. Hatta Denge Kurdistan, Türkiye Kurdistanı'ndaki Arap, Ermeni, Azeri azınlıkların dilleri ile de yazılar yazılar yayınlanmasının yararını biliyor. Ancak bütün isteğimize rağmen, henüz bu görevin tumunu kotaracak imkanlara şimdilik sahip değildir. Arap, Ermeni ve Azeri halkların emekçilerinin, bizi şimdilik anlayışla karşılayacakları düşüncesindeyiz.

Okurlarımızın, gazeteye yazmak istedikleri yazıları Kürtçe ve Türkçe olarak yazmaları, hem halkın daha iyi anlaması ve Kurtçe okur-yazarlığa teşviki, hem de yazı sahiplerinin bu konuda yetkinleşmesi açısından son derece yararlı olacaktır.

EMEKÇİ HALKIMIZ!...

DENGE KURDISTAN, burjuvazinin dilimiz üzerindeki yasağını tanımamaktadır. İşçiler, emekçiler olarak sorunlarımızı kendi dilimizle haykıracağız!....

LI SER BIKAR ANÎNA ZIMAN

DENGÊ KURDISTAN, li Kurdistan'a Tirkiyê, bezahûra wasena faaliyeta gehineka tekoşina çinakarkeran ya civakî û neteweyiye. Bo vê yekê rojnamek siyasiyê.

Sedemi firqiyeta civaka Kurdistan, Dênge Kurdistan, bi zimanê neteweyi ji bi xelqêra wê dengbike. Ji xwe armancek wê ji eve. Çiheye ku, gehineka çandeya civakê bê berçavkirin, bi yek zimanekî derketina rojnamê, wê bive sedemi bi cih nemina wezifa ku li xwe barkiriya. Li ser seknandina kebeba vê tîde heye.

Ayekî. Xelqe me, bi zimanê xwe xwendin û nivisandinê nizane. Pirs ji alî Tirkî ve ji bê ditin, oran jiwê ji kême. Sedemi asimilasyonê, gotina, nivisandin û xwendina Tirkî, li gora Kurdî pariki zêdeye, nimkûne.

Adudûya: Xwendan û nivisanê civakê, rewşenbir û xwendewanên ji xwendegehê Tirka destûriyar bûne. Ev qisman ji, ji salan vîrde, ji xwendin û nivisandina Kurdî ya ku hatiye qedexekirin gelek dûrin. Sedemi vê yekê, fahm û fêdekirina gehineka temê, bi Kurdî, di nava Hemû Kurdistan'ê da bi tend sedan sinorkiriye. Maye ku hinbûna nivisandin û xwendin heta famkirina nivisanê bi Kurdî, bi rêê xwe pirse.

Ev û sedemi wekî din, Dengê Kurdistan wê bi Kurdî û Tirkî bê weşandin. Izehetê teorik û zanisti hani wê bi Tirkî, tekoşin û hêçandinê pratik ji hani wê bi Kurdî ben weşandin.

Bê şik, nivisandinê Kurdî ku wê di rojname Dengê Kurdistan de derkevin, wê xeletiyê vekitêvexwun Bes vê yekê, xwendewan bila ji nihade me xweş bibinin. Çinku, Dengê Kurdistan ne rojnamek çande û pişeyiye. U pişeyi ji pişevana re hiştiye. Bo vê yekê jî, pêşveçûna pişeya zimanê Kurdîra wê ne girtibe û nakeve xeletiyek wiha. Lê belê ji bo weşanek siyasi Dengê Kurdistan re, serbiseri faaliyeta xebata pişeyi, we nebe faaliyetek serbiser. Pêşveçûniyê ji alî zimanê Kurdî, di niyisaneda wê bê belawkirin. Bi rûdekî din xebatên pişeyi ku devayî xwe tê dain û ev xebatên ku ziman pêşvedibi, ji dawiyên wan wê bê fedekirin.

Hemû xebata Dengê Kurdistan, dişinca xwe bi xelqên Kurdistan'ê re bide famkirin. Derketine wêy bi Kurdî û Tirkî bo vê yekêye. Di nivisanê Kurdîde bi kar anina kelimê ku di nava gelen Tirkiyê'da û ê ji teref dinê ji sedemi vêye. Heta Dengê Kurdistan di zanina têda bikar anina zimanê gelen Ereb, Ermeni û Azeri'yan daye ji. Ancax, li hember hemû vê xwestinê ji ji anave, ne xwedi gedroyên ku zanibin vi şi bi cih binin. Li anave gelen Ereb, Ermeni û Azeri bi ketxweşi me qebulbikin.

Xwendewanen me, bo famkirina xelqe me u bo teşwigkirina xwendin u nivisandina Kurdi u hem ji, ali ziman ve bo peşveçuna xwedye nivise hun nivisane xwe bi Kurdi u Turki binivisinin, we gelek bi fedebe

XELQÊ ME Ç KEDOKIR !...

DENGÊ KURDISTAN, qedexa li ser zimanê me nasnake. Em karkir û xebatkar, pirsên xwe bi zimanê xwe zindê bangkin!...

ÇIKARKEN

Hiç bir şey, kendisini var eden yada edecek maddi koşullar mevcut olmadan ne doğa bilir ve nede yaşayıp, yaşatılabilir. Bu gerçek, toplumsal mücadeleler için olduğu gibi, sınıfların mücadele araçları için de böyledir.

Bunun dışında her öznel çıkış, bu diyalektik gerçeğin kızgın potasında erir gider. Ama ne zamanki, nesneyi ayakta tutabilecek maddi şartlar hazır olur, ancak o zaman bireylerin buna uygun öznel çabası, gerçek hayatta vucut bulur.

Kendi diyalektik yasalarınca seyreden iktisadi ve siyasi süreç, Türkiye Kurdistan'ında ulusal mücadelenin geçmiş "öncüsü"nü bir kenara atarken, bütün ağırlığı iki sorun, yeni yeni gelişmekte olan işçi sınıfı için çözümlenmesi gereken bir miras olarak kalır.

İlhak statüsü altında gelişen iktisadi, siyasi ve sosyal süreç, Türkiye Kürdistan'ında geçmişten kalan ulusal sorunu , ancak işçi sınıfının, sınıf sınıf mücadelesinin halledebileceği bir öge durumuna getirir. Bundan bundan böyle, ulusal var oluşa, işçi sınıfının sınıfsal mücadelesi de eklenir. Ve giderek öncelik kazanır.

Bundan böyle kapitalist toplumun yeni sınıfı, ulusal sorunla birlikte, kendi sınıfının kurtuluşu ve egemenliği mücadelesinin gerektirdiği yeni araçların kullanılması ile karşı karşıya kalır. Bu nedenle günümüz şartları, Türkiye Kürdistan'ında, işçi sınıfının ulusal ve toplumsal mücadelesi, örgütlülüğü ve onun mücadele araçlarının kullanılmasını zorunlu hale getirir.

İşte, elinize ilk sayısı geçen Denge Kurdistan, işçi sınıfının gelişen ulusal ve toplumsal örgütlü mücadeles ın sesi olarak yayın hayatına başlamıştır. Denge Kurdistan, birkaç kişinin toplumsal hayat seyrini kendince değiştirme öznel çabası değil, Kürdistan toplumunun sınıf mücadelesinin vardığı aşamanın diyalektik bir ürünüdür.

Denge Kurdıtan, toplumsal bir karektere bürünen-ulusal sorun ve onun çözümleyici öncü gücü, işçi sınıfının ulusal ve toplumsal mücadelesinin yankısı olacaktır.

Gazete alışageldiği gibi, ne yeni bir ideolojinin Kürdistan'da hayata geçirilmesinin aracı, ve ne de zaten gereğinden de fazla olan siyasi guruplara bir yenisinin eklenmesi öznel çabası değildir. Tersine Kürdistan işçi sınıfının sınıf mücadelesinin çok önceden ortaya koyduğu gerçek idiolojisinin yansıtıcısı olacaktır.

Hiç kuşkusuzki, işçi sınıfı ve onun mücadelesi çok önceden şu ya da bu ölçüde vardı. Fakat, işçi sınıfı o günkü gelişim seviyesi ile sınıf çıkarlarının gerektirdiği yeni mücadele araçlarından yararlanamamıştır. Gerçi işçi sınıfı adına bir çok politik faaliyetler yürütülmüş ve çeşitli yayınlar çıkartılmıştır. Ancak bunların Kürdistan nesnel şartlarından, hatta adına çıktıkları işçi sınıfından ne kadar uzak ve öznel girişimler olduğu, bu günkü askeri faşist cunta bir kez daha ortaya koymuştur.

Başlangıçta da belirtildiği gibi, şeyler en azından kendisini ayakta tutabilecek belli dayanaklar olmadan yaşıyamaz ve yaratılamazlar. Denge Kurdistan'ın hayat bulmasını sağlıyacak koşulların, günün askeri faşist cuntasının yarattığı ağır baskı ortamında ve bütün ilerici yayınların susturulduğu bir dönemde tamamlanması, zaten onun yüklendiği tarihi misyonunun başlı başına izah etmeye yetterlidir. Denge Kurdıstan, burjuva aczoti çerçevesinde kalan ve küçük burjuva dar kafalı salt ulusal bir politika ve mücadele değil, burjuvaziye rağmen gelişen ve işçi sınıfının her türlü ağır koşullarda sürecek olan mücadelesinin ısrarlı takipçisi olamak amacındadır.

İşçi sınıfı yalnız legal koşullarda değil, fakat en ağır koşullarda bile mücadeleyi ve onun araçlarını elden bırakmaz. Denge Kurdıstan böyle bir politikanın yayınsal faaliyeti olacaktır. Denge Kurdıstan, işin başlangıcında, burjuva icazetine güvenmemiş ve burjuvaziye rağmen yayın hayatına atılmıştır. Kürtçe, Türkçe çıkması bile burjuvazinin bütün hışmını celbedecektir. Ama gazete bunun bilinciyle yayınsal planda üzerine düşen mücadeleyi sürdürmek azim ve kararındadır.

Denge Kurdıstan, güçlü bir yazarlar kadrosuna sahip değildir. Fakat, üstlendiği görev ona en kısa zamanda yeterli kadro yetiştirecektir. Gazete, zaten başlangıçta bile salt bir kadrosal yayın değil, işçi sınıfının sınıf mücadelesinin yarattığı tarihi deneylerin yaygınlaştırılması ve sesi olmayı hedeflemiştir. zaman zaman teorik sorunlara yer da yer vermekle birlikte, bütün zorluklara rağmen emekçi sınıfların mücadele örneklerine ve onun sesine yer verecektir.

Denge Kurdıstan, çok zor şartlar altında çıkmaktadır. Buna maddi imkansızlıklarda eklenince gazetenin istenen teknikte çıkması epey zordur. Gazetenin, şimdiden o günleri beklememekle birlikte, "geleceği demokratik ortamı"ından yararlanamayacağı gün gibi ortadadır. İşçi sınıfının politik hattını izlemesi yanında, Kürtçe çıkması bile başlı başına bir yasak gerekçesidir.

Kuşkusuz Denge Kurdıstan hep böyle ilkel teknik yöntemlerle çıkacak değildir. Elbette teknik olarak istenen bir biçimde çıkabilmek için uğraş verilecektir. Ne varki, okurlarımızın maddi desteği olmadan, Denge Kurdistan'ın istenilen biçimde çıkması kısa bir süre için zor görünmektedir.

Okurlarımızın, bu konuda devrimci sorumluluklarının bilinci içinde olacaklarına inanıyoruz.

İşçiler, Devrimciler, Komünistler !..

Gazeteyi yazılarınızla besleyin.

Gazeteniz Denge Kurdıstan, sizin örgütlü mücadelenizin sesidir. Askeri faşist cuntanın ağır baskılarına karşı verdiğimiz mücadeleleri, bu mücadeledeki başarı ve başarısızlıklarımızı, nedenlerini,nde ettiğimiz deneyleri gazetenize ulaştırın.

Bilindiği gibi Denge Kurdıstan, çok ağır koşullar altında yayına başlıyor. Sizlerin maddi ve manevi desteği olduğu sürece, üstlendiği görevi eksiksiz yerine getirebilecektir.

GAZETENİZİ OKUYUN, OKUTUN VE DESTEKLEYİN

LIDERKETINE

Tu tişt, bo hebûna xwera şertên darengi ne hazirbin, ne xuliq dibe û ne ji te piyanîdin. Ev rastek, bo tekoşîna civakê û çina civakê ci raste, bo hilberînan tekoşîna çînan ji wihaye. Dervayi ve, her derketina iradi, di pola diyalektikê sicirîde wê bihele u here. Çi waxtê ku, bo ser nig seknandina nesne, şertên darengi hazirbin, avcax wê wextê li ve gore tevgera şexsa ya iradi di piyana rastek da ucûd bibine.

Pêvajoya abori û siyasi, gora rêveçûna qanûnên diyalektikê li Kurdistan'a Turkiyê "pêşkê" tekoşîna neteweyîya derbasbûyi wexte ku awêt qiraxê, pirs, bi henû graniya xwe, bo vekirina ji çina karkeran inkas maye. Pêvajoya abori, siyasi û sosyal, di bina statûya iheqê da, li Kurdistan'a Turkiyê, pirsu neteweyi ku ji derbasbûyiyê maye, aniye halekî ku ancax tekoşîna çina karkeran ya çini karibe hilbike. Ji vir, pêwe, hebûna neteweyi ji dikeve ser tekoşîna çina karkeran û li çûnê giringahiyê gezenc dike. U ji niha pêve, çina xwe û bo icaba serdestiye tekoşîna xwe, li hemberi bi kar anîna hilberînên nu dimine. Bi vê sedemê, Şerten roja me li Kurdistan'a Turkiyê tekoşîna çina karkeran ya neteweyi û civaki, Honêkiyê û hilberîne tekoşîna wê tine mecbûriyê.

Dengê Kurdistan bi hêjmara xwey ewil niha di destê we daye, bûna DÊNGÊ tekoşîna honêka çina karkeran ya çini u neteweyi, dest bi jiyana wesanen kiriye. Derketina Dengê Kurdistan, ne di dawiya dişînca çend hebê ku çûna jiyana li gora tevgera wxe iradi hemberi wê li vê gihinekê mehsûla tekoşîna çina civakê Kurdistan'e ya Diyalektikê. Dengê Kurdistan, pirsa neteweyi ku ketiye geqeq terki civaki, pêşkê vekirinê, tekoşîna çina karkeran ya neteweyi û civaki wê etsbike. Rojname, mina hatiye hinbûni, ne jibo ku li Kurdistanê bive hilberina ideolojiyek nû ne ji jixwe hêjmara siyasetan ku ji hedê xwe ji zêdene, bi xebatek iradi hin ji zêde bike. Tersê wê, idolojiya ku çina karkeran ku li Kurdistanê tekoşîna çini zûve derxistiye, wê di wesaniyê da eksbike.

Bê şik, karker û tekoşîna wi, pir zûde di vê, an ji di qeyek dinde hebû. Feqet çina karker di pêş çûna seviye wê rojêda; nikarbiye bo menfieta çina xwe, ji hilberina tekoşîna nû têdebike. Raste ku li ser navê çina karker gelek faaliyetê politik hatine rêvexistin û wesanên tewre hatine derxistin. Ancax ew, ji şertên nesnel yê Kurdistan û heta ji çina karkeran ve Çiqwas dûrin, çûnta faşista leşkeri iro çarek din ji derxistiye rastê. Mina ku li dest pêkirinê ji hat gotin, tiştan, bi hindiki spartekê bo ser nig kirina xwe tunebin, nayen jiyandin u jiyane bi, dominin. Di bine hokeriyên cunta faşista leşkeri ya qirarde û şertên ku hemû wesanên peşvecûyi hatinê qedexekirin da, temambûna şertên Dengê Kurdistan bi sere xwe tenê ji misyonia diroki ku li xwe kiriye kare inadebike. Dengê Kurdistan, di çarçita misada bûrjûvazida mayi û bi serteniyya bûrjûvazîê biçûk ve politikek û tekoşînek neteweyi bi tenê nu lê belê frehiya ku li hember bûrjûvazi û di taqibata armanca tekoşîna çina karkeran ku di henû şertên girande ji wê bê domandinê dabe. Çinku çina karkeri, ne di şertên legal tenê, lê belê di hemû şertên girandeji tekoşînê û hilberînê wê ji dest dernekeve. Dengê Kurdistan, wê bive faaliyeta wesaniye politikek wiha. Dengê Kurdistan ji serê xebatê ve bi rojnameya bûrjûvazi bawerî ne aniye û li hemberi bûrjûvazi dest bi piyana wesanê nekiriye. Derketina wey bi Kurdi û Turki ji, henû hokeriyên bûrjûvazi wê celb bike. Lê belê rojnane di vê zaninê da, ji ali wesanê ve, di ezm û gera domandina tekoşîna kurdîra dikeve daye.

Dengê Kurdistan ne xwedi qedroyen niviswarê qiwetiye. Feqet wezîfa dahiye sermiyê xwe, di demek kurt de wê gihiştina qedroya temambike. Jixwe rojname, li destpêkirinê ji ne wesanek sirf bo qedroya lê dengkirin û belawkirina tekoşîna çina karkeran yên nêcandina diroki nedi tandiye. Wext bi wext bi cihkirina pirsên teorik ve, li hember henû şertên giranji wê cih bide tekoşîn û dengê çina xebatkaran.

Dengê Kurdistan di bin şertên gelek girande derdikeve. Bê imkaniyê darengi ji di ser vê kevin, bi teknikek ku tê xwestin, derketina wê gelek zore. Rojname, her çiqwas ji li benda wê rojê ne sekiniye ji, lêde neditina ji "weziyeta şertê demokratik" mina rojê li rastêye. Heta rêgirtina politika çina karkeran li aliki, derketina wêy bi Kurdi ji, wê bibe sedemi qedexekirina wê. Bê şik Dengê Kurdistan dairm we bi metodê teknikê kevn wê dernekeve. Helbet bo derketinek tekniki wê xebat bêkirin. Çiheye ku, alikariya xwendewana ya darengi tunebe, di demek kurtde derketinek xwestini zor xwiya dike. Me di vê wevrûyêda, ji soresgeriya xwendewan nania bawerî aniye.

Karker, Soreşger û Komunistan...

Rojmana we Dengê Kurdistan, dengê tekoşîna wey honêkiye. Bo ve yeki tekoşînên wey ku li hemberi çûnta faşista leşkeri û di vê tekoşîna de gezenc û zirarê xwe bigijinin rojmana xwe. Rojmane, bi nivisanê xwe xwidibikin. Lê zanin ku, Dengê Kurdistan di binê gelek şertên girande dest bi wesanê kiriye. Dimandina alikariya wey darengi û manevi hebe, ancakx wê waxtê rojmane, wezifa ku li ser miyê xwe daniye, bê kemanî we karibe bi cih bine. Rojmana xwe, bi xwinin û bidin xwendin

İRAN KURDİSTAN'INDA MUCADELE... (SAYFA 13'den devam)

ginde değildir. Fakat Kurt halkının mucadelesi IKDP'nin temsil ettiği bu zorunlu tarihsel duruşu tipki Turkiye'de olduğu gibi kendisi için evrimin de mutlaka aşacaktır.

Kurt halkının mucadelesi ancak Iranda halk demokrasisi ve Kurdistan da sosyalist devrim [illegible] sistüyla belirsizlikten kurtulacaktır. Kurt halkının tarihsel kurtuluşu her parçada gittikçe daha güçlü biçimde toplumsal kurtuluşa tabi olmaktadır. Turkiye Kurdistan'ı çoktandır bu gerçekle yüz yüze. Aynı yolu İran ve Irak Kurdistan'ı da izliyor.

TÜRKİYE KOMÜNİST EMEK PARTİSİ KÜRDİSTAN ÖZERK ÖRGÜTÜ KURULDU

Türkiye Cumhuriyetinin kuruluşuyla burjuvazi, feodal güçler ile siyasi üst yapıyı birlikte oluşturur. Burjuvazinin feodal unsurlarla birlikte oluşturduğu devlet, burjuva demokrasisinden uzak, gerici bir diktatörlük durumundadır. Gerici burjuva devlet, ne köylülüğün "özgürlük ve toprak" talebini, ne kendisiyle birlikte kurtuluş mücadelesine katılan Kürt Ulusunun devlet hakkını ve ne de genel olarak işçi sınıfının ekonomik, demokratik, siyasi hiç bir talebini tanımaz.

Tanımadığı gibi, bu taleplerin tümünü kanla bastırma yolunu tercih eder.

Böylesine gerici bir devlet egemenliğinin hüküm sürdüğü Türkiye'de, işçi sınıfı burjuvaziye karşı güçlü bir mücadeleyi ilk başlarda sürdüremiştir. Gerçi bu dönemde işçi sınıfı adına TKP ile bir siyasi örgütlenmeye gidilmiştir. TKP, o dönemin iktisadi, siyasi ve sosyal yapısına göre doğru bir programa sahip olmakla birlikte, işçi sınıfının nitel durumunun ve nicelik gücünün toplum içindeki zayıflığından ötürü, Türk burjuvazisinin iktidarı gasbetmesine karşı, Parti, emekçi kitlelerin çoğunluğunu etkileyebilmekten uzak kalır.

Mustafa Kemal'in TKP'nin siyasi önderlerini ve diğer devrimci liderleri katlettirmesi, hapsettirmesiyle birlikte, toparlanan güç de, büyük ölçüde dağılır.

Sonradan yapılanyeni girişimler, burjuvazinin ağır baskısı ve işçi sınıfına yeterince dayanamamadan ötürü, sonuçsuz kalır. Böylece, Türkiye işçi sınıfının ilk gelişme döneminde, uzun sürecek bir örgütsüzlük süreci başlar.

Bu dönem: Türk burjuvazisinin palazlandığı, emperyalizmle ilişkileri geliştirerek işbirlikçiliği adım adım gerçekleştirdiği, ve bu gelişimin neticesinde giderek tekelleşmenin güçlenip, 1971 askeri faşist darbesiyle devletin işbirlikçi tekelci kapitalistlerce tek başına ele geçirildiği döneme kadar sürer gelir.

Özellikle, işbirlikçi tekelciliğin iktisadi ve siyasi egemenliği sağlama çabası içinde olduğu 1960-70 yılları arasında, ekonomik alt üst oluş ve buna bağlı olarak toplumsal hoşnutsuzluklar hat safhaya varır. Bu yıllarda işçi sınıfı hareketinin kendiliğinden gelişimine paralel olarak, legal platformda TİP kurulur.

TİP, küçük-burjuva muhalefetin eğilimlerinden etkilenerek, bütün umutlarını burjuva parlamenter mücadeleye bağlayan bir örgüt durumuna geldiğinden, sınıf mücadelesinin keskinleşmesine paralel olarak, işçi sınıfının örgütlenme ihtiyacına cevap veremez hale gelir. İktisadi ve sosyal çelişkilerin ve bunalımın derinleşmesi, işçi ve diğer emekçi kitleleri, TİP'in boyutlarını aşan kendiliğinden hareketlere iter. Bu nedenle işçi ve küçük-burjuva muhalefetleri, karmaşık olarak, TİP'in burjuva parlamenter çizgisinin dışında, yeni arayışlara ve yeni örgütlenmelere yönelirler.

Nevarki, 1971 askeri faşist darbesi, bu yeni örgütlenmelere gelişme imkanı vermeden darbeler indirir. 12 Mart faşizmini müteakip 1973'ün yol açtığı nisbi demokratik ortam, işçi sınıfı için yeni bir mücadele döneminin başlangıcı olur. Bu dönem, kendiliğinden mücadelelerden bilinçli sınıf mücadelesine yükselmekte olan işçi sınıfı ile diğer küçük-burjuva hareketlerinin arasındaki ayrışmayı ve saflaşmayı yaratır.

Bu dönem, işçi sınıfının devrimdeki önder rolünün tartışmasız kabul edildiği, bu nedenle işçi sınıfı adına bir çok siyasi parti ve örgütün doğduğu bir süreçle devam eder. Nevarki, ne burjuva kazeti ile oluşturulan legal "parti"ler, ne de diğer örgütlenmeler, ülkenin iktisadi, sosyal ve siyasi yapısının doğru değerlendirmesine dayalı ve ülke somutu ile çakışan bir kuramı ve mücadele programını ortaya çıkaramazlar. İşçi sınıfı ile küçük burjuva devrimciliğinin ayrışma sürecinin devam ettiği 1975-76 lardan itibaren, o güne kadarki örgütlenmeler içinde bulunan komünist güç ve grupların, giderek sağlıklı bir kuram yaratma ve mücadele programı oluşturma çabaları somutlaşmaya başlar.

Bu çabaların ve çalışmaların bir parçası olarak, somut ve net bir sınıf mücadelesi programının yaratılmasıyla birlikte 1980'de ilk Kongre'sini yapan, Türkiye Komünist Emek Partisi'nin kurulması gündeme gelir. I. Kongre'sinin hemen akabinde 12 Eylül faşist diktatörlüğünün baskı ve terör düzeninin ağır şartlarıyla karşılaşan TKEP, bugünde bütün gücüyle, Türkiye devriminin doğru yolunu ve hedeflerini gösteren Politik Programını, sınıf mücadelesinin tüm mücadeleci güçlerini kucaklayabilecek bir örgütlenme ile bütünleştirme mücadelesini sürdürmektedir.

KÜRDİSTAN'DA PROLETARYANIN BAĞIMSIZ ÖRGÜTLENMESİ ŞARTTIR

Türkiye genelinde olup bitenler, kuşkusuz ki, Türkiye Kürdistanı işçi ve emekçi sınıflarını da yakından ilgilendirir. Kürt Ulusu işin başlangıcında Türklerle birlikte kurtuluş savaşının içinde yer alır. Nevarki, savaşın zaferinden sonra iktidarı ele geçirerek kendi ulusal devletine sahip olan Türk burjuvazisi, Mustafa Kemal eliyle, değil Kürtlerin ayrılma ve kendi bağımsız devletine sahip olma hakkını tanımak, varlığını bile inkar eder ve Kürt ulusunun en ufak ulusal hak ve taleplerini bile kanla bastırır.

Fakat Kürt ulusu mücadelenin peşini bırakmaz. Topraklarını zorla ilhak etmeye başlayan Mustafa Kemal hükümetlerine ve ordusuna karşı ulusal mücadelesini sürdürür. Ancak, sosyal ve iktisadi gerilikten ve daha bir çok nedenden ötürü, girişilen bu mücadeleler, Diyarbakır'da, Karaköse'de, Dersim'de yenilgiyle sonuçlanır. O güne kadar Türk burjuvazisinin ilhakına karşı ulusal mücadelenin başını çeken Kürt burjuva güçleri, yenilginin kesinleştiği 1939'lardan itibaren, kendi çıkarını, tek bir pazar bütünlüğü içinde Türk bur-

juvazisi ile birleşmede bulur. Emperyalist sermayenin giderek daha güçlü bir şekilde Türkiye ekonomisini denetim altına aldığı bu yıllarda, emperyalist sermaye etrafında Türk burjuvazisi ve Kurt burjuvazisinin bütünleşme süreci, Kurt burjuva güçlerin, ulusal mücadeleden çekilmelerini getirir.

Bu süre, Kürdistan'ın T.C. tarafından siyasi bakımdan olduğu gibi ekonomik bakımdan da ilhakını tamamladığı yıllara rastlar. Türkiye'de işbirlikçi tekelciliğin ekonomik egemenliğini kurmasıyla birlikte, Kurt ulusunun da ilhakı tamamlanarak, Kürtler bir ezilen ulus durumuna sokulur.

Kürt burjuvazisi de, Türk burjuvazisiyle birlikte, T.C.'nin ekonomik, sosyal ve siyasi düzeninin bir parçası olarak, bu sömürü ve baskı dtzeninin bir unsuru, yani Kurt Halkı için vurulması gereken bir karşı-devrim gücu durumuna gelir.

Kürt burjuvazisi, ekonomik ve sosyal gelişme imkanlarına sahip, düzenin nihetlerinden yararlanıyorken, Kurt Halk kitleleri ulusal ve sınıfsal baskı düzeni altında, günümüze kadar var olma mücadelesi verir.

Turkiye Kurdistanı'nda siyasi ilhakın başlatıldığı yıllarda, işçi sınıfı çok cıkızdır. Dolayısıyla bu ulusal kurtuluş mücadelesinde, örgütsüzluğunun yanında sınıfsal güç olarak da pek bir varlık gösteremez. Bu durum, 1939'lardan sonra, burjuvazinin ulusal mucadeleden çekilip, bu mücadelenin işçi ve emekçi kitlelerine kaldığı yıllarda da devam eder.

Ancak, 1960'lardan sonra Turkiye'de işbirlikçi tekelci kapitalist düzenin gelişmesi ve yaygınlaşmasını takib ederek, Kurdistan'da da kapitalist ilişkiler ve üretim yaygınlaşır, hakim olmaya yönelir. O dönemde, artık Kurt işçi sınıfı, topraktan kopan, mülksüzleşen yurbinlerce Kurt koylusunun katılımıyla, kendi varlığını hissettirmeye başlar.

O dönemda, Kurt işçi sınıfı, T.C. devleti etrafında bütünleşmiş Turk ve Kurt işbirlikçi tekelci burjuvazisine karşı ulusal ve sınıfsal mücadeleye öndertik edebilecek örgütlülükten henuz yoksundur

Ancak, şoven baskılar ve zorakl asimilasyonun yaygınlaştırılması neticesinde, Kürt emekçi halkı ve özellikle de Turk okullarından yetişen aydın kuşağı içinde ulusal ve anti-şoven bilinçlenmenin gelişmesiyle, yeni bir hareketin yükselmesi mümkun olur. Onceleri, Kürt aydınlarının onculuğunde, özellikle gençliği kucaklayan DDKO gibi örgutlenmeler doğar.

Gerek komunistlerin de küçük-burjuva aydın güçlerin de birlikte yer aldıkları bu örgütlenmeler, gerekse Türkiye genelindeki devrimci örgütlenmeler, Kurdistan halkının ulusal ve sınıfsal bilinçlenmesinin, hareketinin gelişimde önemli araçlar olurlar.

Nevarki, DDKO ve diğer Kürt devrimci-demokratik örgütlenmeleri de, 12 Mart faşist diktatörlüğünün saldırısı karşısında dağılır ve çözülür. Bunu izleyen 1973'lerdeki nispi demokratik ortamın getirdiği yeni mücadele döneminde, geneide olduğu gibi, Türkiye Kurdistanı'nda da devrimci hareketin en ücra koylere kadar yaygınlaşmasının yanında, giderek proletaryanın siyasi güçleriyle küçük-burjuva demokratik güçleri arasındaki ayrışmalar hızlanır.

Bu nedenle, bir taraftan, Kürt işçi sınıfı ve ulusal mücadelesi adına irili ufaklı bir çok örgütlenmeler doğar. Diğer taraftan da, bunların Kürdistan'ın ulusal ve sınıfsal mucadelesine önderlik edebilecek sağlam bir programa, mücadele ve örgüt anlayışına sahip olamaması nedeniyle, yeni çıkışsızlıklar, yeni arayışlar ve yeni saflaşmalar gündeme gelir. Bu tür orgutlenmeler, genellikle ulusal kinle dolu gençlik ve aydın kesimler arasında zemin bulmakla birlikte, Kürt proletaryasına özgu bir kuramsal görüşten, istikrardan ve örgutsel yapı ve disiplinden yoksundurlar. Dolayısıyla, gunumuzde, 12 Eylül faşist diktatörlüğü, bu tur örgutlerin yetersiz ve temelsizliğini açıkça ortaya çıkardığı gibi, Kürt komunistleri ve bilinçli işçileri arasında da, yeni, sağlam ve birleşik bir kumünist orgütlenme yaratma düşüncesinide giderek yaygınlaştırmıştır.

BÖLGESEL ÖZERKLİK, EZİLEN ULUS KOŞULLARININ BİR GEREĞİDİR

Ote yandan Kurdıstan'da da, ayrışma donemının surdüğü 1975 - 76'lı yıllarda Kurt ve Turk komunistleri, Türkiye ve Kurdıstan genelinde ıktısadı, sıyasi ve sosyal yapısına uygun bir kuramın olusturulması çalışmalarını birlikte umuzlamıs lardı. Bu çalışmaların TKEP'in kurulmasıyla somutlandırıldığını daha önce belirtmiştik.

Genelde işçi sınıfı örgutlenme ve mucadelesine uygun bir programla kurulan TKEP, Türkiye Kurdıstan'ının ıktısadi, sıyasi ve sosyalyapısı ve statusu hakında, zaten doğru bir görüşe sahıptı. Ayrıca TKEP,, alışa geldiği gibi ezilen yada ezen ulus işçileri adına değil, fakat Turkiye'deki butun Uluslar ve Azınlık halklar işçilerinin berlığının politik ifadesi olarak ortaya cıkmıştı. Turkiye Kurdıstan'ının ıktısadi, sıyasi ve sosyal yapısının bulunduğu aşamanın gerektirdiklerinin bilincinde olan TKEP I. Kuruluş Kongresi, Partinin hiyerarşik yapısı içerisinde, Parti adına Kurdıstan' da ulusal ve sınıfsal talepleri doğru bir yola kanalize edecek özerk bir orgutun oluşturulmasınıkararlaştırmıştır.

Parti Merkez Komitesi, Kongrenin kendisine verdiği bu yetkiyi fiiliyata geçirmiş ve bunun gereği olarak 1980 Haziran ayı M.K. Plenumunda Özerk Orgutu oluşturmuştur. Özerk Orgüt, Türkiye Kurdıstan'ının ıktısadi, sıyasi, sosyal ve ulusalsomut yapısını kendi programında formüle etmiş ve programını TKEP MK'sı II. Plenumu onayına sunmuştur. TKEP MK'sı II. Plenumu Kurdıstan Ozerk Orgutu (KOO) programını onaylamıştır. Programın onaylanması ile birlikte KOO bir bildiri ile kuruldugunu Kurdıstan Halkına ve Türkiye'nin diger Halklarına resmen duyurmuştur.

KOO iradi bir zorlamanın urunu değıldır. Zaten, olguların var oluşu, olguyu meydana getiren nesnel şartların oluşumu ile belirlenir. Başka bir ifade ile olgu, kendisine temel teşkil edecek maddi şartlar hazır olmadan var olamaz. iradi hiç bir girişim, bu diyalektik gerçeği dıştalıyamaz. Somut hayattan kopuk, iradi girişimler, kişilerin öznel çabası olarak kısa bir sure sonra sonucsuz kalma-

ya mahkumdur. Kaldı ki, bir komünist, hele komünist bir Parti olma iddiasında bir örgüt, söz konusu diyalektik gerçeğin farkında olarak, yaşanan somut gerçeklere rağmen öznel hiç bir girişimde bulunma sevdasına kendini kaptırmaz. Bu nedenle KÖÖ, Türkiye Kürdistan'ının iktisadi, siyasi ve sosyal somut gerçeği bir tarafa atılarak, öznel olarak kurulmamıştır. Tersine, Kürdistan işçi sınıfının vardığı bu günkü düzey ve nesnel şartlar, Kürdistan Özerk Örgütü'nün oluşturulmasını zorunlu kılmıştır. Başka türlü de, Kürdistan nesnel şartlarının zorunlu gereklerine cevap verilmesinin ve bu günkü düzeyi ile işçi sınıfının siyasi mücadelesini daha ileriye götürmenin olanakları yoktur.

BÖLGESEL ÖZERKLİK ORTAK ÖRGÜTLENMENİN BİR BİÇİMİDİR

Bu herşeyden önce Türkiye Kürdistan'ını da içeren, Türkiye'nin genel iktisadi, siyasi, sosyal ve tarihsel somut durumu ile izah edilebilir. Söz konusu somut durum, Türkiye Kürdistan'ında var olan ulusal baskının biçimini belirleyici yanıdır. Türkiye'nin iktisadi, siyasi ve sosyal yapısı; buna bağlı olarak Türkiye Kürdistan'ının iktisadi, siyasi ve sosyal şekillenmesi, Kürdistan'ın bu günkü ilhak statüsünün ana belirleyici etkenidir.

Tarihsel gelişim, Kürt ulusunun kendi devletine kavuşması için, Kürt Türk ve azınlık halklar işçilerinin birlikte örgütlenmelerini zorunlu kılmıştır. "Bağımsız örgütlenme" Kürdistan'ın bulunduğu bu günkü aşamanın nesnel şartlarına uygun düşmez. Kaldı ki, tarih her defasında "Bağımsız örgütlenme"yi Kürdistan koşullarında hezimete uğratmış ve uğratmaya devam etmektedir. Günün askeri faşist cuntası da "Bağımsız örgütlenme" anlayışının sosyal hayatta bir kez daha çökertmiştir.

Bu günkü statüsü ile Kürdistan proletaryasının Türkiye'nin işçileri ile birlikte, aynı örgüt içerisinde yer alması keyfi bir istem değil, tastamam bir zorunluluktur. Aynı şey, başta Türk proletaryası olmak üzere, azınlık halklar proletaryası için de söz konusudur. Çok uluslu bir devlet olan Türkiye'de, bu uluslar işçilerinin toplumsal kurtuluşları için, birlikte örgütlenmeleri zorunlu olduğuna göre; Ezilen ulusların ulusal, bölgesel, kültürel ve toplumsal farlı özellik ve taleplerinin, Parti içerisinde yansımaması mümkün değildir. Pratik olarak Parti buna, Özerk Örgütlenmeye giderek cevap verir.

Parti, Özerk Örgütü, Partinin hiyerarşik örgütsel yapısı içerisinde, Parti adına, ulusal farklılıklar arz eden bölgede, Parti çalışmalarını yürütmenir. Buna sebep; Ulusun, ulusal, kültürel, sosyal, bölgesel vs. farklılığıdır. Bundan doğan talep çeşitliliği, ve farklılığıdır. Özerk Örgüt olmaden, başlı başına bir uğraş, ihtisas ve özellik arz eden ulusal öğe, uluslararası işçi sınıfının çıkarları doğrultusuna kanalize edilemez. Dolayısı ile, işçi sınıfı, hedefi olan uluslar işçilerinin örgütsel birliğini sağlayamaz. Kısacası, birlikte örgütlenmeleri gereken, ayrı ulus işçilerinden ezilen ulusun kendi kaderini tayin hakkı, birlik örgütünün, Özerk örgütlenmeye gitmesi için, şarttır.

Özerk örgütlenmeyi, federasyonla ve ulusal gurup örgütlenmesi ile hiç bir zaman karıştırmamak gerekir. Zira, Lenin'in de belirttiği gibi, Parti ulusal farklılıkları dikate alacaksa, -ki almak zorundadır- buna özerk örgütlenme ile cevap verir. Burjuvaca oluşturulmuş gevşek federatife bağlı, federasyon örgütlenme ile değil.

Özerk örgütlenmede amaç; bölgenin ulusal, farklı yapısına, örgütsel anlamda cevap vermek, ikincisi de ezilen ulus ve ezen ulus komünistlerinin her şeyden önce sınıfsal temelde birliğini sağlamak, ezilen halkı burjuva ulusalcılığının cazibeli selinden uzaklaştırmaktır. Böylece ezilen ulusun komünist ve ezilenleri, kendi sınıfsal görevlerini bir an bile unutmadan, ulusal mücadeleye katılmak, toplumsal ve ulusal mücadelenin öncülüğünü ele alarak ulusal sorunu, kendi sınıf kurtuluşlarının bir öğesi, bir talebi durumuna getirmek olanağını bulmuş olur. Örgütsel Özerklik ile, ulusun kendi kaderini tayin hakkı demek olan, ulusun kendi devletini oluşturması sorunları apayrı şeylerdir.

Ulusun kendi kaderini tayin hakkı, ulusun ayrılma hakkından başka bir anlam taşımazken, Örgütsel Özerklik ise; çok uluslu devletlerde ezilen ulusun, kaderini tayin hakkına kavuşması mücadelesinin, ezen ulus işçileri ile birlikte bir politik örgütlenmeye gitmelerinin örgütsel tezahürüdür.

Başka bir ifade ile, örgütsel özerklik, ezilen ulusun ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesinin, ezen ulus işçilerinin toplumsal kurtuluş mücadelesi ile birlikte yürütülmesinin siyasi aracıdır. Özerkliğin sınırı, Parti genel politikasının ulusal öğe ile bütünleştirilerek yerel koşullara göre biçimlendirilmesi; politik faaliyetlerde bölgenin dil, kültür, gelenek, görenek ve diğer ulusal farklılıklarının göz önünde bulundurulması çerçevesinde Parti tarafından belirlenir.

KÜRDİSTAN DEVRİMİ, TÜRKİYE DEVRİMİNİN BİR PARÇASIDIR

KÖÖ, Kürdistan ve Türkiye proletaryasının birlikte örgütlenmesinin ifadesi, ezilen Kürt ulusu komünist ve işçilerinin örgütsel birliğinin sağlanması, bunun ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesinin öncülüğünü sağlaması için oluşturulmuştur. KÖÖ, kendisini salt ulusal kurtuluşla sınırlandıran bir dizi siyasi gurubun alternatifi olarak görmez. Ancak, ulusal sorunu bir yana bırakmak gibi bir düşünceye de sahip değildir. Çünkü o, ulusal kurtuluşun salt ulusal yanını değil, fakat maddi şartların zorunlu kıldığı sınıf yanının alternatifi olmak amacındadır. Bu günkü

şartlarda: işçi sınıfının dışında, ulusal kurtuluşun en tutarlı öncü ve savunucusu, ayrı bir güç olabilir mi?

KÖÖ, Kürdistan işçi sınıfının sınıfsal örgütlenmesi olmadan, ulusal bağımsızlığın elde edilemeyeceği inancındadır. Bu inançla KÖÖ, ulusal ve toplumsal kurtuluşun öncüsü, işçi sınıfının temel almak amacındadır. Bu nedenle günümüze kadar, Kimsenin doldurmadığı ve hep boş kalan komünist alanı doldurmak için alternatiftir. "Türkiye Kürdistan'ına özgü ayrı bir ulusal devrim" değil, fakat tüm Türkiye işçilerinin kurtuluşunu sağlayacak tek devrim sürecini savunmaktadır. Bu emperyalizme, faşizme, tekelci kapitalizme ve ulusal baskıya karşı gerçekleştirilecek olan Demokratik Halk Devrimidir. Türkiye ve Türkiye Kürdistan'ı için, ulusal ve toplumsal baskıdan kurtuluşun başka bir devrim steratejisi olamaz. Bu nedenle, Kürt Türk proleterlerinin örgütsel birliğine pek büyük bir önem vermektedir. Zaten şartlar oygun olduktan sonra, komünistler için, uluslararası proletaryanın örgütsel ve mücadele birliğini sağlamaktan daha değerli ne olabilir ki?

ULUSAL AZINLIKLAR !..

Kürdistan'ın ilhakıyla birlikte, sizlerde baskı altına alındınız. Egemen Türk burjuvazisi, Kürt ulusu ile birlikte, sizin de varlığınızı tanımadı. Geçmişte Kürt Ulusu ile aranıza suni çelişkiler koyarak, esas amacını gizledi. Ama bu gün, sorun bütün açıklığı ile ortadadır. Türk olmayan her kes her halk, her ulus,ulusal baskı altındadır.

Sizleri ezen Kürt ulusu değil, tersine Kürt halkını da, sizi de tepyekün ezen Türk burjuvazisi ve onunla bütünleşmiş diğer milliyetlerden gelme burjuvalardır. Bu günkü faşistleştirilmiş devlettir. Bu nedenle, ulusal ve sınıfsal baskıdan kurtulmanız ancak; özgür ve Demokratik Kürdistan'ın kuruluması ile mümkündür. Kürt emekçileri ile Türk emekçileri ile gücünüzü birleştirmeden, mevcut devleti yıkmak mümkün değildir.

Dolayısı ile, ulusal baskının sona ermesi de olanak dışıdır. İşte KÖÖ, Kürdistan'daki Arap, Ermeni, Azeri Halklarının, şimdiye kadar hiç dile bile getirilemeyen sorunlarını da çözmek için kurulmuştur. Kürt emekçi kardeşlerinizle birlikte, gücünüzü KÖÖ saflarında birleştirin. Kurtuluşun en doğru yolu budur.

İŞÇİLER !..

Biz işçi ve komünistler, sınıfsal varlığımızı, kurtuluşu burjuva ulusalcılığına feda edemeyiz. Yalnız başına ulusal sınır ve bayrak, bizi "zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyi olmayan" işçiler olmaktan çıkarmaz. Ulus olarak olduğu sınıf olarakda özgürlüğumuz için mücadele etmek zorundayız. Yoksa, şimdeki durumda bizi, birleşmiş bütün ulus ve azınlık burjuvaları sömürüyorken; yalnız ulusal sınırlar, bu kez bizi tek başına "Burjuvalarımızın"sömürüsü ile karşı karşıya bırakacaktır. Oysa meccut tekelci kapitalist düzen giderilmeden, bizler için gerçek bir özgürlük söz konusu değildir.

Buna ulaşmak için, hem kendi ve hem de Türkiye'nin diğer işçileri ile örgütsel birliğimizi oluşturmak zorundayız. KÖÖ, bu örgütsel birliği sağlamak amacıyla kurulmuştur. KÖÖ saflarında birleşiniz. Bu birlik yalnız ulusal değil, aynı zamanda bizi sınıfsal baskıdan ve sömürüden de kurtaracaktır. Kurtuluşumuzun başka bir yolu yoktur.

EMEKÇİ KÖYLÜLER !..

Nihayi kurtuluşumuzun küçük bir toprak parçası, yalnız ulusal sınır ve bayrağa kavuşmak için feda edemeyiz. Sizlerin gerçek kurtuluşunuz, gerçek özgürlüğünüz her türlü sömürünün kaldırıldığı yüce sosyalizmdedir. O sosyalizm ki, bizi horlanmaktan, aşağılanmaktan, sefaletten, sosyal gerilikten kurtarıp, layık olduğumuz çağdaş düzeye ulaştıracaktır.

Buna varmak için gücünüzü işçi kardeşlerinizin gücüyle sıkı sıkıya birleştirin.. KÖÖ, işçilerle birliğinizi sağlamak ve Kürdistan'ı ulusal ve sınıfsal baskısız demokratik bir ülke seviyesine ulaştırmak için kurulmuş ve mücadele etmektedir. Özlediğiniz gerçek özgürlük KÖÖ'nün saflarında mücadeleye katılmanızla elde edilecektir.

EMEKÇİ KÜRDİSTAN KADINLARI !..

Toplumun en çok ezilenleri sizlersiniz. Kürt olduğunuz için, yoksul olduğunuz için ve kadın olduğunuz için üç defa ezilip horlanmaktasınız. Sizi ezen bugünkü tekelci kapitalist düzendir. Sizler için de kurtuluş yolu elbette vardır. Bu kocalarınız, kardeşlerinizle birlikte KÖÖ saflarında ulusal ve toplumsal mücadeleye katılıp,, bu mücadelenin zafere ulaştırılmasıyla elde edilecektir.

KÖÖ sizlerin dışında, özgür ve demokratik bir Kürdistan'ın kurulamayacağını biliyor.

DEVRİMCİ AYDINLAR VE GENÇLER !..

Bugünün ulusal baskısından kurtulmak hepimizin en büyük amacıdır. Ama Marksist bilim çok iyi belirtirki, yalnız başına ulusal özgürlük, burjuva bir özlemdir. Burjuvazi ise, kendisinden başka kimseye hayat hakkı tanımaz. Sizler, işçi sınıfıyla birlikte, Kürdistan toplumunun ulusal ve sınıfsal baskıdan kurtulma mücadelesine katıldığınız ölçüde gerçek özgürlüğün yolunu bulacaksınız. KÖÖ'nün mücadele saflarına katılarak sizi bekleyen görevleri yerine getirin.

EMEKÇİ KÜRDİSTAN HALKI !..

Türkiye Kürdistanında devrimci, komünist güçlerin dağınıklığı sürmektedir. Bu nedenle askeri faşist cunta her gün yeni yeni darbeler vurabiliyor. Emekçi kitleler yalnız kalmışlığın umutsuzluğu, burjuvazinin darbelerinin ezikliği içindedir. Ama görülüyor ki, sınıf mücadelesi "yenildik" oportünist laflarına rağmen devam ediyor. Ve edecektir.

Nevarki, giderek yeniden alevlenecek sınıfsal ve ulusal mücadelenin derlenip toparlanması için, birlik şarttır. İşte bu bilinçte olan KÖÖ, bütün Kürdistan komünistlerini programı etrafında örgütsel birliği sağlamaya çağırıyor. Devrimci-demokratik ve ulusal güçleri mücadele saflarına katılmaya çağırıyor.

12 EYLÜL SİYASİ PROGRAMLAR İÇİN DENEK TAŞI OLMUŞTUR

Sınıf savaşının tayin edici öneme sahip belli kritik dönemleri, ideolojik dünya görüşleri, programlar ve siyasi tezler için tenek taşı niteliğindedirler. Sınıf mücadelesinin somut pratiği, denemeç noktalarında bütün siyasal programları ve tezleri acımasızca sınavdan geçirir. Bazılarının yetersizliğini, bazılarının kökten yanlışlığını, bazılarının ise doğruluğunu artık teorik düzeyden ve alandan sınıf savaşının somut pratiğinde ayakları üstüne basmaya zorlayarak açığa çıkarır.

Önemli olan sınıf kavgasının böyle tayin edici dönemlerinin emekçi halk yığınlarının bilincinde bıraktığı izlenimlerdir. Yaşanan süreç, sorunları asla teorik düzeyde çözümleyemeyecek durumda olan halk yığınlarının sağduyusunu güçlendirir. İşte siyasal programları ve görüşleri asıl sınavdan geçiren yaşanan deneylerin halk yığınlarına siyasal bakımdan kazandırdığı olgunluktur. Yoksa her türden oportünizm çoğunlukla savunduğu görüşlerin yanlışlığının farkındadır. Söz konusu olan sadece iyiniyetli bir yanılgı değildir.

Bu nedenle böylesi dönemlerde Marksizm-leninizmle her türlü oportünizm ve küçük burjuva ideolojisi arasında farklar siyasal pratik tarafından iyice gün ışığına çıkarılır. Ayraç görevi görürler. Ayrılık konularının önem derecesini, mücadelenin bütün seyri üzerindeki etkisini açığa vururlar.

Böylesi tayin edici dönemlerin ardından hem devrim hareketinde yer alan tek tek kadrolar hem de siyasal akımlar geriye şöyle bir bakmak, olup bitenlerin muhasebesini yapmak zorunluluğunu hissederler. Bu nedenle böyle kritik dönemlerden devrim hareketi bir an için zararlı da çıksa aslında tarihsel süreç olarak ele alındığında karlı çıkar. Hatalarından arınır. Yetersiz kaldığı noktaları görür. Bir daha ki tayin edici bir döneme daha bir hazırlıklı girer.

12 Eylül askeri faşist darbesi ve onu izleyen gelişmeler de, devrimci harekete verdiği bütün kayıplara ve zararlara rağmen tarihsel açıdan böyle bir önem taşımaktadır. Kürdistan'da devrim hareketinin taşıdığı zaaflar, Kürt halkının ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesinin önündeki engeller ve mücadelenin izlemesi gereken rota bakımından içerisinden geçmekte olduğumuz yeni dönemeç pek çok konuya ve soruna ve bunların doğru çözümlerinin iyice bilince çıkarılmasına hizmet edecek dersler taşımaktadır.

Kim bugüne kadar, bilerek veya bilmeyerek Kürt ulusunu yanlış hedefler göstermiştir? Kim Kürt ulusuna doğru ve en olanaklı ulusal ve toplumsal kurtuluş hattını göstermiş ve bu doğrultuda mücadele etmiştir? Yaşamakta olduğumuz siyasal pratik bütün bu soruların cevabını eskisinden daha kesin ve acımasız bir şekilde vermektedir. Kürdistan'daki bütün siyasal akımlar bu açılardan savundukları görüşleri gözden geçirecekler ve geçirmek zorundadırlar. Hiç kuşkusuz bundan Kürdistan devrimi kazançlı çıkacaktır. Ve yine hiç kuşkusuz bu gözden geçirme sınıfsal bakış açısına, Marsizmin-Leninizmin görüş açısını benimsemeye doğru olan evrimi hızlandıracaktır. Böyle bir gözden geçirme işlemi işçi sınıfına, Kürt halkına karşı sorumluluk taşıyan her kesin görevidir.

"Marksizim bizi, sınıflar ilişkisinin ve tarihin her anının somut özelliklerinin en doğru, aslına en uygun ve nesnel olarak doğrulanabilir, denetlenebilir bir hesabını yapmaya zorunlu kılar. Biz bolşevikler, bu kurala, bilimsel temellere dayanan bir siyaset bakımından mutlaka zorunlu olan bu kurala her zaman sadık kalmak zorundayız" (Lenin Nisan Tezleri s. 17) Kürdistan'lı devrimciler ve komünistler de Lenin'in söylediği bu kurala uyarak yaşanan sürecin ve onun ortaya çıkardığı derslerin ışığında şimdiye kadar savundukları görüşlerin "nesnel olark doğrulanabilir, denetlenebilir bir hesabını yapmak zorundadırlar. Bu bakımdan biz, Kürdistan'ın somut koşullarıyla uyuşmayan, yaşamakta olduğumuz sürecin yanlışlıklarını pratik olarak bir kez daha sergilediği belli görüşleri ele almakla yetineceğiz Bu görüşlerin yanlışlığının devrimci hareket içersde yer alan daha geniş kesimlerce görülmesi ve etkilerinin kırılması, Kürdistan devriminin doğru bir çizgi üzerinde gelişmesi için büyük bir önem taşımaktadır.

ANTİ FAŞİST MÜCADELE KÜRT HALKINI İLGİLENDİRMİYOR MU ?

Kurdistan'daki siyasi akımların çoğu "Kürdistan bir sömürgedir, sömürge olan Kürdistan devriminin ana karekteri anti-sömürgecidir, faşizme karşı mücadele ise Türk proletaryasının görevidir" görüşündeydiler. Pratik zorlamalar bazılarını anti-faşist mücadelenin Kürdistan halkını da ilgilendirdiği noktasına getirse de sorunun önemi kavranmamıştı. Göze batan gerçeklerin sözde kabulünden öteye varmamıştı.

Kuşkusuz bu konuda kuru bir terim kavgası veriliyordu. Terimler farlı şeyleri ifade ettikleri için önem taşıyorlardı. Ve önemli olan Kurt halkının önüne konulan mücadele hedeflerinin SOMUT OLUP OLMADIĞIYDI. Önerilen kurtuluş yolunun Kürt halkını gerçekten devrime götürecek olan MADDİ VE SOMUT ÇELİŞKİLERDEN kaynaklanıp kaynaklanmadığıydı. Önerilen yolun gerçekçi ve sınıf ilişkilerinin titiz bir tahlilliden çıkarılıp çıkarılmadığıydı. UTOPİK ve Kürdistan'ın somut koşullarından KOPUK olup olmadığıydı.

TKEP ise şimdiye kadar hep anti-faşist savaşın Kurdistan devriminde taşıdığı önemi vurgulamış ve başını tekelci sermayenin çektiği her iki ulu-

sun egemen sınıflarını kapsayan bir karış-devrimci blokun oluştuğunu öne sürmüştür.

12 Eylül faşist darbesinin ve ondan sonraki gelişmelerin ortaya çıkardığı gerçekler nelerdir? Gerçekler göstermiştir ki Türkiye'deki rejimin niteliği doğrudan doğruya Kürt halkını da ilgilendirmektedir. Faşist darbe Türkiye'de olduğu gibi Kurdistan'da da bütün toplumsal ve siyasal hayatı hem de aynı yönlerde etkilemiştir. Kurt işçi ve emekçileri de kazanılmış haklarını yitirmişler ve tank zoruyla bunalımın yükünü çekmeye mahkum edilmek isteniyorlar.

12 Eylül faşist darbesi bir kere daha göstermiştir ki, ne tipte bir yönetim işbaşında olursa olsun, Kurt halkının üzerinde özellikleri ve dozu değişmeyecek olan bir sömürgesel ulusal baskı yoktur. Ve şimdi Kurdistan'da ulusal baskı tamamiyle faşist bir içerik kazanmış olarak sürmektedir. Bu nedenle 12 Eylül faşist darbesi hem anti-faşist mücadelenin Kurt halkını doğrudan ilgilendirdiğini hem de her iki halk arasındaki kader ortaklığını, düşmanların ve kurtuluş mücadelesinin önündeki engellerin aynılığını bir kez daha kanıtlamıştır.

Kurt ulusunun ezilen uluslar konumunu, gerçekliğini ve bunun yol açtığı bütün sonuçları bir an için unutmak dahi kişiyi ulusal inkarcılığa ve enternasyonalist olmayan bir tutuma götürür. Bununla birlikte, Kürt halkı bugün Türk halkıyla aynı iktisadi toplumsal ve siyasal koşulları, zorlukları ya da avantajları paylaşmaktadır. Bu her iki halkın koşullarının birliğinden kaynaklanan ortak temel onların mücadelesi arasındaki kopmaz bağı da oluşturmaktadır. Bugünkü hakim güçlerin ve merkezi devletin yönelişleri, bunalımları ya da üstünlükleri bu yüzden her iki halkın ortak sorunları arasındadır.

Faşist darbe, tekelci sermaye tarafından bunalıma sürüklenen düzeni kurtarmak amacıyla tezgâhlanmıştır. Tekelci kapitalizt Türkiye ve Kürdistan pazarlarının entegrasyonunu sağlıyarak egemenliğini kurmuştur. Türkiye'de de, Türkeye Kürdistan'ında da kapitalist düzenin iç çelişkileri olgunlaşmış ve derinleşti. Tekellerin faşizmi Türkiye halklarına dayatmalarının temelinde bu olgu yatar. Durum böyleyken "anti-faşist mücadele Kürt ulusunun sorunu değildir" demek ekonomi ile siyaset arasındaki bütün köprüleri atmaktır.

Kurdistan işçi sınıfı kazanılmış ekonomik haklarını ve sandıkal özgürlüklerini Türkiye işçi sınıfı gibi yitirerek, bunalımın yükünü çekmeye dayatmasıyla yüz yüze kalarak, Kurdistan emekçi köylüleri ve şehirli orta tabakaları yeni vergilerin altına girerek ve ürünlerinin değerini almayarak, Kurdistan gençliği akademik özgürlüklerini yitirerek anti-faşist mücadelenin kendilerini hem de Turk emekçi sınıflarıyla aynı biçimde ve aynı somut sorunlardan kaynaklanarak en derinden ilgilendirdiğini pratik olarak görmüşlerdir. Kısacası 12 Eylül deneyi "anti-faşist mücadelenin Kurt halkının sorunu olmadığı"nı söyleyenlerin görüşlerini sınıf mücadelesinin pratiğinde bir kez daha çürütmüştür.

KURDİSTAN'DA AYRI BİR DEVRİM SÜRECİ MÜMKÜN MÜDÜR?

Yine Kurdistan'daki siyasal akımların çoğu TC devletinin yıkılışını Türkiye proletaryasının bir sorunu olarak görüyor ve Kurdistan için ayrı örgütlenme ve ayrı bir devrim süreci öneriyorlardı. Bu görüşlere göre Kurt halkını ilgilendiren kendi özgürlüğünü elde etmek için "sömürgeci güçleri" Kurdistan'dan kovmaktır.

Bu görüşlerin sahipleri diğer taraftan Kurt halkının içinde sınıf mücadelesinin gelişmesinden endişe duymaktadırlar. Kurdistan devrimi sürecinde bütün ulusun katılacağı bir ulusal bağımsızlık mücadelesi evresi öngördüklerinden bunu ulusun birliğini bozacak tehlikeli bir gelişme olarak değerlendirmekteydiler.

Gerçekten de merkezi devlet yıkılmaksızın ve toptan bir toplumsal devrim söz konusu olmaksızın bir çok sömürgede, "sömürgeci güçlerin" kovulmasıyla ulusal bağımsızlığın elde edildiği olmuştur. Ama Türkiye ve Türkiye Kurdistan'ı gerçeğinin bununla ilgisi yoktur. Böylesine bir ayrı devrim süreci ancak üretim tarzının farklı çelişkilerinden farklı düzeyde etkilenmesi ve devrimin köklerinin farklı, şiddeti ve zamanlaması aynı olmayan çelişkilerde yatması nedeniyle her iki ulusun emekçi sınıflarını kapsayan tek bir devrim dalgası oluşturulamadığı zaman geçerli ve zorunludur. Mümkün olan tek yoldur.

Fakat bugün Kurt ve Turk emekçileri tek bir bütünleşmiş ve tekelcilik düzeyinde merkezileşmiş bir kapitalist sistemin aynı şiddette ve aynı zaman dilimi içinde açığa çıkmış çelişkileri ortamında yaşamaktadırlar. Bu durum bir kere öznel istekler ne olursa olsun tek bir devrimci dalganın oluştuğu ve gün be güçlendiği esas kaynaktır. Diğer yandan bu sebepten dolayı devrimci potansiyelli ve ülkenin devrime gebe olması nedeniyle Türkiye proletaryası Kurdistan devrimine de önderlik edecek durumdadır.

12 Eylül faşist darbesi her iki halkın mücadelesinin nasıl aynı somut çelişkilerden kaynaklandığını göstererek "TC devletinin yıkılışı Türkiye proletaryasının işidir" görüşlerini çürütmüştür. 12 Eylül faşist darbesi bir kere daha göstermiştir ki eş zamanlı tek bir devrimci dalgayla TC devleti yıkılmadan, en azından, asgari koşul olarak felç edilmeden "sömürgeci güçleri Kurdistan'dan kovmak" mümkün değildir.

Diğer taraftan Kurdistan'da sınıf mücadelesinin gelişmesinden endişe duymak Kurt halkının ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesini bilerek ya da bilmeyerek sekteye uğratmakla aynı şeydir. Kurdistan'ın kurtuluşu mücadelesi sınıf mücadelesi geliştiği zaman değil yeterince gelişmediği zaman güçsüz olacaktır. Ve bugün durum hala budur. Kürt ulusu artık çağdaş bir uluştur. Az çok olgunlaşmış ve gelişmiş bir kapitalizm koşulları içinde yaşamaktadır. Bu nedenle kapitalizme özgü bütün sınıflar asıl kişilikleriyle çoktandır oluşmuşlardır ve olgunlaşmaktadırlar. Olgunlaşmış her sistemde olduğu gibi devrimci ve karşı-devrimci sınıfları iyice belirginleşmiştir. Kurdistan'ın karşı-devrimci güçleri bugün Turk hakim sınıflarıyla bir blok içerisinde tam anlamıyla bütünleşmiş ve kaynaşmışlardır. Bu nedenle Kurdistan'ın kurtu-

tuluş mücadelesinin gelişimi her şeyden önce sınıf mücadelesinin gelişimine bağlıdır.

Kürt hakim sınıfları çoktandır Kürdistan'ın ulusal kurtuluşu konusunda da karşı cephededirler. Bu ulusal mücadelenin başını çekecek yeni toplumsal örgütlü güçlerin sınıf mücadelesi içinde ortaya çıkışını zorunlu kılmaktadır. Kürdistan'da bu toplumsal güç bundan böyle ancak proletarya olabilir. Kürdistan'da devrim hareketinin güçsüzlüğünün temelinde proletaryanın mücadeleye yeterli kadar damgasını vurmaması yatar. Gelinen koşullarda küçük burjuvazi ulusal kurtuluş mücadelesinin başını çekmeye kesinlikle ADAY VE MUKTEDİR DEĞİLDİR. Proletaryanın mücadeleye yeterli kadar damgasını vurması ise doğrudan doğruya sınıf mücadelesinin gelişmesine bağlıdır. Kürdistan devrim hareketinin bugünkü güçsüzlüğünün ve faşist cunta karşısında kolay bozguna uğramasının temelinde hatırı sayılır örgütsel ve siyasal değerlerden ortaya koyma yeteneğinde olmayan küçük burjuvazinin ideolojik bakımdan proletaryayı etkilemesi yatar. Proletaryanın ideolojisinin mücadeleye damgasını vurması ise yine doğrudan doğruya sınıf mücadelesinin gelişmesine bağlıdır.

Öte yandan Kürdistan devrimi sadece ve esas olarak ulusal kurtuluşu sağlamakla yetinemez ve onu devindiren de sadece ulusal çelişki değildir. Kürdistan devrimi, bugün Kürdistan'da hakim olan kapitalist üretim tarzının açığa çıkmış ve oldukça derinleşmiş olan çelişkilerini ÇÖZMEK zorundadır. Bu da BİR SOSYAL DEVRİMİ GEREKTİRİR. Bir sosyal devrim ise doğrudan doğruya SINIF MÜCADELESİNİN SONUCUDUR.

Kısacası 12 Eylül faşist darbesi Kürdistan için tamamıyla ve sadece ulusal içerikli bir evresi olan ayrı bir devrim süreci önerenlerin görüşlerini sınıf mücadelesinin pratiğinde bir kez daha çürütmüştür. Kürdistan'da ulusal ve toplumsal kurtuluş eş zamanlı olmak zorundadır. Bu proletarya önderliğinde bir devrimi gerektirir. Kürdistan Komünistleri ve devrimcileri bunun gereklerini yerine getirmek göreviyle yüz yüzedirler.

BÜTÜN PARÇALARI KAPSAYAN ORTAK BİR MÜCADELE MÜMKÜN MÜ?

Kürdistan'daki siyasal akımların bazıları, sadece Türkiye Kürdistan'ında verilen mücadeleyle yetinilmemesi, Kürdistan'ın diğer parçalarını da kapsayacak bütünsel bir ulusal kurtuluş mücadelesinin örgütlenmesi gerektiği görüşündedirler.

Bu görüşlerin sahipleri Kürdistan ülkesinin Irak, İran, Türkiye ve Suriye arasında pay edilmiş olduğu gerçeğinden hareketle, ulusal kurtuluş mücadelesinin her şeyden önce bu duruma son vermesi gerektiğini öne sürmektedirler.

Bu görüşlerin örgütlenme alanında kaçınılmaz olarak vardığı yer ise şurasıdır: Her parçanın imdi tabi olduğu bütünün hakim olusunun emekçi halkıyla ortak mücadelesi, ortak örgütlenmesi ve her parçanın şimdiki koşullarda kendisine özgü bir kurtuluş yolu izlemesi yerine, mümkün olduğu kadar bütün parçaları kapsayan ortak bir örgütlenme ve ortak bir kurtuluş mücadelesi.

Gerek Kürdistan'ın diğer parçalarında yaşanan gelişmeler, gerekse 12 Eylül faşist darbesi bu ikinci yolun mümkün olmadığını, gerçekçi olmadığını, Kürt Halkının kurtuluşunu çabuklaştırmadığını ve bir ütopya olduğunu gözler önüne sermektedir.

Bunun mümkün olmamasının nedenlerinin başında her parçanın şimdi sınırları içerisinde kaldığı merkezi devletin ekonomik ve siyasal yapısına göre şekillenmesi, içerisinde yer aldığı bütündeki gelişmelerle kendi kurtuluşu arasında kopmaz bir bağın oluşması ve bunun tek tek bütün parçalarda derin farklılaşmalara yol açması gelir. Şurası açık bir gerçektir ki parçalar arasındaki ekonomik, siyasal ve toplumsal bağlar ve ortak biçimlenme, her parçanın içinde yer aldığı bütünle arasında oluşmuş olan bağlara nazaran çok daha zayıftır. Üstelik süreç süreldi olarak bu ikincisini güçlendirecek yönde işlemektedir.

Söz gelimi İran Kürdistan'ının kurtuluşunun olanakları ancak Şah rejiminin yıkılışdan sonra doğmuştur. İran Kürdistan'ında ulusal hakların elde edilmesine doğru ileri adımlar atılırken ve bu adımları atmanın olanakları doğarken Türkiye Kürdistan'ında 12 Eylül faşist darbesiyle birlikte tersine bir gelişim olmuş ve Kürt ulusu üzerindeki ulusal baskı iyice koyulaşmıştır. Öte yandan burjuva önderlikteki ulusal mücadelenin yenilgiye uğramasından sonra, mücadeleye önderlik edecek yeni örgütlü toplumsal güçler henüz yeterince ortaya çıkmadıkları için Irak Kürdistan'ındaki mücadele güçten düşmüştür. Suriye Kürdistan'ında ise şimdilik durgunluk hakimdir ve yaygınlaştırılan küçük üretim düzeninin kaçınılmaz bir sonucu olarak merkezi hükümetle çelişkiler güçlü değildir.

Kısacası bütün parçalarda eş zamanlı bir mücadeleyi, içerisinde yaşadıkları bütünden ayrı olarak başlatmanın olanakları yoktur. Türkiye Kürdistan'ının kurtuluşu esas olarak İran Kürdistanındaki gelişmelere değil, faşist cuntaya karşı mücadelenin başarısına bağlıdır. Ekonomik ve toplumsal koşulların desteklemediği diğer yolda ısrar etmek yalnızca Kürt halkının mücadelesine zarar vermektedir.

Kürdistan'ın parçalarının her birinde üretici güçlerin gelişme düzeyi farklılık arzetmektedir. Bu durum her parçada ortaya farklı toplumsal çelişkilerin ve farklı toplumsal güçlerin ortaya çıkmasına yol açmaktadır. Bütün parçaları kapsayan bir ortak örgütlenme diğer bütün koşulların uygun olmasının yanı sıra, bütün parçalarda mücadeleye aynı toplumsal güçlerin önderlik etmesi koşulunun bulunmasıyla olanaklı hale gelebilir. Bütün parçalardaki toplumsal çelişkilerin benzerlik göstermesiyle ortak bir mücadele mümkün olabilir.

Halbuki gerçek bu değildir. Söz gelimi İran Kürdistan'ındaki mücadeleye şu anda burjuva güçler önderlik ederken, Türkiye'de bunun koşulları çoktan ortadan kalkmıştır. Diğer taraftan Türkiye Kürdistan'ında artık esas olarak kapitalist üretim tarzının ortaya çıkardığı toplumsal çelişkiler söz konusu iken ve devrim mücadelesini esas olarak bu çelişkiler devindirirken, İran ve Irak Kürdistan'ında durum hala bu değildir. Zaten bugünkü noktaya ortak mücadele ve örgütlenme olanaklarının bulunmaması nedeniyle gelinmiştir. Burjuva önderlik eşidden bir ortak örgütlenme yaratmaya çalışmış fakat bu tutmamıştır.

Kısacası Türkiye Kürdistan'ı devrimcilerin ve komünistlerinin önünde zaafları giderme, ezen ulusun devrimci hareketiyle mümkün olan en sıkı birliği sağlayarak mücadeleyi sürdürme görevi vardır. Kürdistan'ın kurtuluşunun yolu buradan geçmektedir. 12 Eylül faşist darbesi bu zorunluluğu bir kez daha önümüze koymuştur.

İRAN KÜRDİSTAN'INDA MÜCADELE SÜRÜYOR !

Son iki yıl boyunca İran önemli politik gelişmelere sahne oldu ve olmaya devam ediyor. Şahın monarşist faşizmi halk yığınlarının yıllar boyu birikmiş öfkesinin patlamasıyla, tarih sahnesinden silinip atıldı. Şahlık rejimi uzun süredir yalnızca terör ve sindirme yoluyla iktidarını koruyordu. Bunun dışında hemen hiç bir toplumsal desteği yoktu. İşte bu nedenle İran devrimi tarihte eşine ender rastlanır biçimde nüfusunun ezici bir çoğunluğunun katıldığı bir devrim oldu.

Bu anlamda İran devrimi söz götürmez bir biçimde bir halk devrimidir. Ama halk devrimi halkın iktidarı ile sonuçlanmadı. Şahlık rejimiyle çelişki içinde olan çeşitli burjuva kesimler iktidara el koydular. Bir süredir de bu burjuva kesimlerin kendi iç mücadeleleri sürmektedir. Bununla birlikte başından beri iktidara damgasını vuran Humeyni ve çevresi, ticari sermayeye ve İran'ın pazar denilen eşraf kesimine dayanan İslam Cumhuriyet partisidir. İran devrimi bir süreden beridir bunların fanatik gericiliğinin ve maceralarının tehditi altındadır. İslam cumhuriyet partisiyle mücadele halindeki liberal burjuvazi de şimdi ki iktidar da devrimi frenlemek, kesintiye uğratmak ve boğmak istiyorlar.

Ama her birisi bunu farklı yöntemlerle yapmak istiyor. Liberaller modern kapitalizme özgü yöntemlerle ve reformist hayaller yayarak, Humeyni ve çevresi ise devrimi sömürmeyi elden bırakmayarak fanatik yöntemlerle.. Aradaki fark bundan ibarettir.

Başlangıçta Humeyni'nin ardından giden kitlelerin ezici çoğunluğu şimdi ondan yüz çeviriyor. İran emekçilerinin mücadelesi bugün yeni bir perspektifle alevleniyor. Görünen odur ki, emekçi halk yığınlarının Şahlık rejiminden beri gaspedilen, demokratik taleplerine cevap vermeyen hiç bir politik değişim İran emekçilerinin mücadelesini durduramayacaktır. Emekçiler Humeyni yönetiminden uzaklaştıkça ve mücadeleyi yoğunlaştırdıkça, mevcut iktidar giderek gericiliğin dipsiz batağına hızla gömülüyor.

Geldiği konum itibarıyla, İran'ın bugünkü politik iktidarı; ne içerde demokrasi güçlerinin birliğinin politik ifadesi, ne de dışarda anti-emperyalist cephenin tutarlı bir unsurudur. Denilebilir ki mevcut yönetim İran'da demokrasi sorununu çözemedi, sınıfsal konumu gereği çözmekten uzaktır ve Şahlık yıkılmakla birlikte ülkede koyu bir anti-demokratizm başka biçimlerde devam ediyor

Bunun en önemli göstergelerinden biri yeni rejimin başta Kürt ulusu olmak üzere, ezilen ulus ve azınlıklara karşı düşmanca bir tutum içinde olmaya devam etmesidir. Onların ulusal özgürlük mücadelesini kanla boğmaya çalışmasıdır Hangi iktidar olursa olsun ezilen ulusları baskı altında tutmaya devem ediyorsa onun demokratikliğinden bahsedilemez İran'daki yeni yönetimin niteliği de budur

İRAN'DA PARÇANIN FEDA EDİLECEĞİ KOŞULLARDAN BAHSEDİLEMEZ

Başta Kürt ulusu ve Türkmenler olmak üzere yeni yönetim ezilen uluslar üzerinde bir dizi katliamlara girişti Orda birlikleri ve devrim muhafızları ilk "harekat"larını Kürdistan'a karşı düzenlediler. SANANDAJ VE NEGADE' eşine ender rastlanır katliamlar tertiplediler. TÜRKMENİSTAN baştan aşağı ordu çizmelerinin altından geçirildi ve uçaklarla bombalandı. KUNBETİ-KAVUS kendinde Türkmenler de Humeyni rejiminin ve o zamanın yetkililerinden BENİ SADR'ın katliamlarından nasiplerini aldılar.

İşin gerçeği burjuvazi ezilen uluslar içinde gerek politik demokrasi planında ve gerekse sosyo-ekonomik alanda devrimin ileri gitmesinden çekiniyordu.Söz gelimi Türkmenistan'a yöneltilen saldırı büyük toprak mülkiyetinin Türkmen köylülerince müsadere edilmesinden sonra gelişmeye başlayan toprak devrimini frenlem içindi. Yoksa Türmenler asıl olarak ulusal talepler çerçevesinde bir mücadele başlatmamışlardı. Orada ulusal sorun toprak devrimi içeriğine bürünmüştü. Kürdistan'da ise ulusal talepler baş sırada yer almakla birlikte İran'ın bütününde bulunmayan bir politik demokrasi hakimdi. Siyasal özgürlük vardı. DÜZENLİ ORDUNUN YERİNE HALK MİLİSİ gerçekte yalnız Kurdistan'da geçirilmişti

Yani Humeyni yönetiminin ezilen uluslara karşı giriştiği saldırı sadece ezen ulus şövenizminden kaynaklanmıyordu. Bu saldırı aynı zamanda ezilen uluslar içinde daha ileriye gitmeye başlayan devrimi frenlemek içindi. Bütün bunlar bir gerçeği ortaya koyuyorda: Humeyni yönetimi despotik ve anti-demokratiktir. Devrimi boğazlamak istiyor. Bu koşullarda ezilen ulusların hakkı mücadelesine sırt çevirmek düpe düz şöveniz olur. İran'da PARÇANIN BÜTÜNE FEDA EDİLECEĞİ koşullar söz konusu değildir. Hem ulusal bakımdan, hem de uluslar arası bakımdan böyle bir durumdan bahsedilemez.

Çünkü merkezin tersine olarak ezilen uluslar içinde devrim DAHA İLERİYE GİDİYORDU. MMerkezde devrimin ileri gitmesi buna karşılık ezilen ulusların burjuva önderlikteki mücadelesinin merkezde ilerleyen devrimi tehdit etmesi gibi bir durum, yani parçanın bütüne feda edileceği koşullar İran'da söz konusu değildi.

Durum böyle olduğu halde TUDEH başta Kürt ulusu olmak üzere ezilen ulusların mücadelesine sırt çevirdi ve kayıtsız şartsız yeni yönetimi destekledi. Bu hiç bir haklı gerekçesi olmayan TUDEH.'in oportünist politikasından kaynaklanan şöven bir tutumdur. Bu tutum İran devriminin ileriye doğru gelişmesine zarar verdiği gibi halklar arasında güven bağlarının oluşmasını da olumsuz yönde etkilemiştir.

İKDP İRAN'A DEMOKRASİ, KURDİSTAN'A OTONOMİ ÖNERİYOR !..

Kürt halkına gelince; kurtuluş mücadelelerinin izlemesi gereken rota açısından, onlar içinde durum bütün yönleriyle açıklığa kavuşmuş değildir. Bilindiği gibi İran Kurdistan'ı halkı Şahlık rejiminin yıkılışında etkin bir rol oynadı. Bugünde giderek gericileşen Humeyni iktidarına karşı mücadelesini kesintiye uğratmadan sürdürmektedir. Ama kurtuluş mücadelesinin izleyeceği rota, bizzat hareketinin önderliğinin sınıfsal konumu nedeniyle yeterince açık değildir.

Bilindiği gibi, Kürt Halkının ulusal demokratik mucadelesi üzerinde, şimdiki şartlarda İKDP (İran Kurdistan'ı Demokrat Partisi) önemli bir etkinliğe sahiptir. Bunun yanında manevi bir önder olarak Şeyh İzzettin Hüseyni Kurt halkının mücadelesi üstünde belli bir etkiye sahıptır. Fakat bu örgütlü bir etkinlik değildir. Ayrıca Komala adlı Kurt örgütü ve Halkın Fedaileri İran Kürdistan'ında kısmi bir etkiye sahiptirler. Fakat bugünkü koşullarda mücadelenin gidişatını tayin eden ana güç Abdülrahman Gassenlu önderliğindeki İKDP'dir. Bu partide asıl etkili olan burjuva önderliktir.

İKDP Kürt Halkının mücadelesinin ana hedefini şu şekilde formüle etmiştir: İRAN'A DEMOKRASİ ;KURDİSTAN'A OTONOMİ.

İKDP'nin sınıfsal bileşimi göz önüne alındığında bu formulasyonun kendi içinde belli bir tutarlılık taşıdığı görülür. Çünkü en iyi durumda dahi ezilen ulus burjuvazisinin, ulusun kendi kaderini tayin hakkından anladığı, aslında "kendi" emekçilerini özgürce sömürme hakkıdır. Onun ulusal talepler öne sürmesi, bu "hakka" kavuşmak için sürdürdüğü mücadeleye emekçileri de katmak zorunluluğundan ileri gelir. Tarih her zaman göstermiştir ki, ezilen bir ulusun burjuvazisi, emekçi yığınlar da dahil olmak üzere, bütün ulus için en iyi olan yerine, kendisi için en uygun olan çözümleri tercih etmiştir. Bu nedenle İKDP'nin, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını "İran'a demokrasi, Kurdistan'a otonomi" şeklinde, Kürt işçi ve emekçileri için dar kapsamda fakat kendisi için kabuledilebilir bir çerçevede tutması normal bir şeydir.

Önce formulasyonun birinci kısmı üzerinde duralım. "İran'a demokrasi" derken kastedilen nedir ? Günümüzde bundan daha muğlak bir belirleme olamaz. Her kes Humeyni, hatta Türkiye'deki faşist cunta dahi demokrasiden bahsediyor. Demokrasinin her yerde SINIFSAL BİR ANLAMI VE İÇERİĞİ vardır. Anlaşılan İKDP burjuva demokrasisinden bahsediyor. "Kürdistan'a otonomiyi" en azından hoş görecek bir burjuva demokrasisi. Ama İran'ın ekonomik, tarihsel ve siyasal gerçekleri böyle bir demokrasiye elvermez. Böyle bir demokrasinin emekçilerin istemlerini karşılamaktan uzak olması ve burjuvazinin diktatörlüğünü kamufle etmesi bir yana, İran'da böyle bir demokrasinin yaşamasına elverecek ekonomik taban yoktur. İran'da bu çerçevede bir demokrasi ancak sınıf mücadelesinin ortaya çıkardığı çok geçici dengelerin bir ürünü olabilir. O halde bu tür bir demokrasiyle Kürt halkının kurtuluşu mücadelesi arasında kopmaz bir bağ kurmak hem gerçekçi değildir hem de Kurt halkının kurtuluş mücadelesini belirsizliğe bırakmaktır.

Diğer taraftan "İran'a demokrasi" koşuluyla Kurdistan'ın ulusal kurtuluşunu sağlamanın tarihsel ve siyasal koşulları da mevcut değildir. İran ve Türkiye gibi çok uluslu doğu devletlerinin tarihsel şekillenişi çok güçlü bir ezen ulus şovenizminin bütün toplumsal hayatı zehirlemiş olmasıdır. Ezen ulus burjuvazi, bu gibi ülkelerde ezilen ulusların her türlü ulusal varlığına düşmandır.

Kuşkusuz siyasal bir istem olarak ulusların kaderlerini tayin hakkının kapitalizm çerçevesinde elde edilmesi mümkündür. Fakat İran'da bunun bunun ekonomik ve siyasal tabanı mevcut değildir. Bu kaçınılmaz olarak Kürt halkının kurtuluş hatının ancak kapitalizm çerçevesi aşıldıkça başarıya ulaşabileceğini gösterir. Halbuki İKDP bunu kapitalizm çerçevesini, bunun koşulları yokken, kendi sınıfsal niteliği gereği hapzetmeye çalışıyor.

Formülasyonun "Kurdistan'a otonomi" bölümüne gelince: Formülasyonun bu bölümü diğeri ile uyum içindedir ve İKDP'nin Kürt halkının ulusal kurtuluşunu kapitalizm çerçevesi içinde düşündüğünün başka bir kanıtıdır.

İlk olarak ulusların kaderlerini tayin hakkının elde edilmesi ayrılma hakkının elde edilmesidir. Ulusun bu hakkı kullanıp kullanmayacağı, ezen ulusla birlikte kalmanın hangi biçiminı seçeceği ayrı bir sorundur. Bütün bu seçimlerin özgürce yapılması ve bunların ulusların kaderlerini tayin hakkının elde edildiği anlamına gelebilmesi için AYRILMA HAKKI ELDE EDİLMİŞ olmalıdır.

İKDP ise ulusların kaderlerini tayin hakkını sınırlıyor. Otonomiyi tam kurtuluşa giden yolda bir basamak olarak, bir evre olarak gördüğünden değil, İran'daki mevcut burjuva yönetimle uzlaşmak istediğinden böyle davranıyor.

Diğe taraftan kapitalizm koşulların ve burjuvazinin iktidarının sürmesi koşuluyla otonomi İran'da korunamaz. İran burjuvazisi ve Fars devleti buna tahammül edecek durumda değildir. Böyle bir hak ancak sınıf mücadelesinin ve ezilin ulusların mücadelelerinin ortaya çıkardığı geçici dengeler sonucunda elde edilebilir. Tıpkı demokrasi gibi. Kaldıki burjuvazi en zor duruda olduğu sırada dahi Kürt Halkına taviz vermek istemiyor Çünkü bunun İran'ın diğer ezilen ulus ve azınlıklarını da şevklendireceğini biliyor. Merkeziyetçilik Şark devletlerinin tarihsel karekteridir. Onlar her hangi bir federalizme tahammul edecek durumda değillerdir. Bu nedenle otonomi kendisini toparlar toparlamaz her zaman İran burjuvazisinin saldırılarına hedef olacak bir çözümdür. Dolayısıyla çözüm değildir.

İKDP Kürt halkının ulusal kurtuluşunun aynı zamanda İran'daki gelişmelere bağlı olduğunun bilincindedir. Bu bakımdan kendisini Kürdistan'la sınırlamamıştır. İran'a da demokrasi önermiştir. Fakat hem önerdiği demokrasi, hem de otonomi kapitalizm çerçevesinde bir çözümdür. Nasıl bir demokrasi, Kürdistan'da nasıl sosyo-ekonomik sistem sorulari İKDP'nin formulasyonunda cevapsızdır. Daha doğrusu kapitalizm çerçevesinde çözümler olarak İran koşullarında hem geçersizdirler hem de emekçi Kürt halkı için çözüm getiri-

(Devamı s 4'de)

FAŞİZMİN "DANIŞMA MECLİSİ" DEĞİL.... (1. sayfadan)

maya gerek yok. Bunu bir Kürtler kadar iyi bilen, gören kimse bulunamaz.

Faşist cunta, artık açığa çıkmış olan vahşetini gizleyebilmek, bilinçsiz kitleleri kandırmaya çalışarak bütün bunları "demokrasiyi kurtarmak" (!) için yaptığını söylüyor. Bu amaçla üyelerinin tamamı kendisinin seçeceği bir kukla meclis kurma gayreti içindedir. Bu meclis (!) şu iddiaya dayalı olmuştur. Ve bir bakıma T.C.'nin tarihi, dünden bugüne, aynı zamanda demokrasiden uzaklaşmanın tarihi olmuştur.

Doğru, "kurucu meclis" bir anayasa hazırlayacaktır. Belki seçimler yapılıp bir parlamento da kurulacaktır. Ama geçmiş anayasalar, meclisler, seçimler biz Kürtlere ne verdi de, faşist cuntanın hazırlayacağı anayasadan bir şey bekliyelim. 1961 anayasasını "lüks" saydığına göre, cuntanın kendi hazırlayacağı anyasanın nemenem bir anayasa olacağı şimdiden bellidir. Bir defa cuntanın amacı "demokrasiye geçmek" değil, tam tersine faşist uygulamalarını, gelecekte kuracağı meclis kisvesi altında sürdürmektir. Başka bir ifade ile faşist uygulamalarına parlamenter bir görünüm vermektir. Kaldı ki, hazırlanacak anayasanın niteliği, şimdiki uygulamalarından, söylediklerinden bellidir. Biz emekçiler hep birlikte göreceğiz. Hazırlanacak anayasada tekelci burjuvazinin daha fazla kar etmesi daha fazla sömürmesi için ne gerekiyorsa, hepsi anayasanın baş sayfasında yer alacaktır. Biz emekçilerin daha fazla ezilmesi, sömürülmesi, burjuvazinin her türlü baskılarına boyun eğip itaatkar olmamız için, yine ne kızımza hepsi, bir bir aynı anayasanın maddeleri arasında yer alacaktır.

İşte faşist cuntanın vaadettiği "tam demokrasi" böyle bir demokrasi olacaktır. Peki cuntacılar, tam demokrasinizin anayasası; Kürtlerin Kürt olarak seçimlere katılıp kuracağınız meclise girmelerine de izin verecek mi ? "Bölücülükten -diz Kürt okuyun- diyar diyar kaçan cuntanın cevabı bellidir: "Kattiyen izin vermeyeceğiz" Meclise Kürt milletvekili olarak katılmak bir yana, Türk olmamak bile yasak edilecektir. Buna göre, Kürt'üm dedin mi, hemen zindanı boylayacak, ve bölücülük suçundan işkence görecek, işkence safhasından sağ kurtulsan da bu kez işte salandırılacaksın. İşte sana demokrasi (!), işte sana demokratik anayasa (!)

Burjuvazi kendi anayasasını, yasasını, kendi meclisini kendisi kuracak, kendisi uygulayacaktır. Çünkü düzen her şeyi ile onundur Tabiiki her türlü vapuru gösterme hakkını kendisinde bulacaktır.

Eskiden olduğu gibi, yine burjuva temsilciler parlamento ahırına dolacak, tekeller için işleri yürütecekleridir. Bu parlamentoya eskiden olduğu gibi bizim Kürt burjuvalarımız da girecektir. Biz bunu da gördük. Ve bu sistem sürdükçe daha çok göreceğiz. Elbetteki bundan daha doğal bir şey olamaz. Çıkar bir olduktan sonra, ayrı uluslardan gelme aynı sınıfların işbirliği yapmaları için bir sebep yoktur. Bu hem burjuva sınıf ve hem de emekçi sınıflar için böyledir. TC'nin mevcut tekelci-kapitalist düzeni "bizim burjuvalarımız"ın da varlık nedenidir. Yani burjuvalarımızın hayatı, TC'nin mevcut düzeninin devamına bağlıdır. Bu yüzden "bizim burjuvalarımız" dahil, TC sınırları içindeki bütün ayrı uluss ve azınlıklar burjuvalarının birlikte, bütün emekçi halkları ezmek için kenetlenmeleri zorunludur. Biz Kürtler yıllardır buna şahidiz. Bu nedenle "bizim burjuvalarımız"dan yakınmaya hiç gerek yok. Buna gerek olmadığı gibi, ulusumuza sahip çıkmıyorlar diye, onları "ulusal hain", chas" sayıp hayıflanmamıza hiç gerek yok. Örneğin Evren faşisti "Türklük" adına, Türkiye'yi Nato'ya, AET'ye, İMF'ye peşkeş çekip, buna karşı çıkan Türk emekçilerini faşizmin cenderesi altında inletirken ne kadar Türkse, bizi tanımayan burjuvalarımız da o kadan Kürt'tür. Bunda "hainlik" aramak, yakınmak, bizim hiç bir sorunumuzu halletmez. Çünkü onlar burjuvadır. Sınıf çıkarları ve burjuvahkları bunu gerektiriyor.

Türkiye'deki bütün milliyetlerden gelme burjuvalar; mevcut düzenlerini devam ettirmek, bütün emekçileri büsko altında tutup sömürmek için nasıl ki zorunlu olarak hayatın her alanında birleşmişlerse - ki sınıf çıkarları ve yaşamaları buna bağlı- aynı şekilde, Türkiye'deki bütün halkların işçi ve emekçileri de, onların düzenlerini yıkmak için birleşmek zorundadırlar. Eğer sonsoza kadar, sömürülmeye, baskı görmeye niyetli değilsek, bütün halklardan gelme emekçiler MÜCADELE ETMEK ve bunun için BİRLEŞMEK zorundayız. Yoksa, birleşerek büyük bir güç oluşturan burjuvalar, "demokrasiyi kurtarmak" , "bölücülüğü ve komünizmi önlemek" için daha çok faşizmin vahşetine başvuracaklardır. Ve daha nice yıllar, "kurucu meclis" kandırmacasıyla demokrasicilik oyunları oynanacaktır.

Halbuki, biz emekçilerin ne "kurucu meclis" yutturmacalarına ve ne de gelecekte demokrasi adı altında cilalanmış faşizme ihtiyacımız yoktur. Bizim ihtiyaç duyduğumuz, halk meclisidir Halk demokrasisidir. Kuşkusuz, bunu bize burjuvazi bahşetmeyecektir. Ancak, bütün ulus ve azınlıklardan gelme işçi ve emekçilerin, birleşerek büyük bir güç oluşturması ve tekelci-kapitalist düzeni ile onun faşist cuntasını alaşağı etmesiyle nihai olarak kurtulabiliriz. Ancak, demokratik halk devrimini gerçekleştirip, onun yaratacağı halk iktidarına ve halk demokrasisine mavu şarak burjuvazinin "kurucu meclis" maskaralıklarından kurtulabiliriz.

Biz Kürtler, halkların böylesi örgütlü ve birleşik eylemi ile ancak kendi özgür devletimizi kurabiliriz. Kürt Halkı olarak, yalnız başımıza, "bizim burjuvalarımız" dahil hepsini birleştiren TC devletini yıkamayız. Ulusal özgürlüğüz için de olsa " Burjuvalarımıza" hiç bir şekilde güvene-

meyiz. Zira Kürdistan tarihi; yalnız başına hareket ettiği sürece yenilgiye uğrayan ulusal mücadele örnekleri ve burjuvalarımızın eğemen devlete teslim olup, onların burjuvalarıyla bize karşı işbirliği örnekleriyle doludur.

Eğer gerçekten, TC devleti ve onun faşist cuntasının, ulusumuz üzerinde uyguladığı esaretten kurtulmak istiyorsak, kukla meclisler değil, halk meclisi, demokrasi adı altında parlamenter cilalı faşizm değil, halk demokrasisi, " bölücülük ve komünizm" suçlamalarıyla sürekli ulusal baskı değil

Özgür ve Demokratik bir Kürdistan istiyorsak; Türk ve azınlıklar işçi ve emekçileriyle aynı partide, aynı devrimde, aynı cephede birleşip mücadele etmeliyiz. Mücadele etmeliyiz ki, TC'nin faşist cuntasını, kukla meclisini, kısacası onun düzenini yıkabilelim. İşte ancak böyle bir mücadele, biz Kürt işçi ve emekçileri için sömürüsüz, ÖZGÜR VE DEMOKRATİK BİR KÜRDİSTAN yaratacak ve bizi KÜRDİSTAN HALK MECLİSİNE KAVUŞTURACAKTIR !

NE "MECLÎSA ŞÊWRA" FAŞİZMÊ ...

çiyê makeqanûna ku we cûnta faşist hazirbike. Cûnta, li hemberî Makeqanûna 1961 ku ne Turk bûn yasax bike kirıbû "lîka" dibine, Makeqanûna ku êw hazirbike, wê makeqanûnek çi tewre be ji niha ve Xwuyaye. Carê armanca cûntayê, ne "derbasbûna demokrasiyêye", tersê wê li hatina, bikaranina faşizma, dibin kuwa meclisa ku were damezrandin de bi domine. Bi ifadek din, dilxnek parlamenterî bide bikaranina faşizma xwe. Maye ku, mahiyeta makeqanûna wê bê hazirkirin, bi teserûf û gotinên cûntayê re, ji niha xwuyaye. Em kedkar, emê bi hevre bivinin: di makeqanûna wê bê hazirkirin de, bo burjûvaziye-tekoli hin bêtir kêr bike û bêtir êmaje, çi lazimbe wê ev hemû di ewnê rûpelê makeqanûnê de çi bistine. Bo em kedkar, hin zêde bên pelçiqandin û di benê zordestiyên burjûvazi de stûyê me bê xwarkirin û em îtaetkêrbin, disa çi lazimbe hemû yek bi yek di navê madê eynî makeqanûnê de wê ci bistine.

"Demokrasiya tam" ku cûnta faşist wahî kiriye, wê demokrasiyek wiha be. Başe ku, cûntewanan, makeqanûna "demokrasiya wey tam" ; wê izna Kurd'a bide ku, bi Kurd'î bikevin seçiman û di meclisa ku wê bê avakirin de ci bistinin? Cewaba cûntaya ku diyar diyar ji "bölücülük" e - hûn Kurdîti bixwinin - direve xwuyaye: gelhiyen em iznê nadin ! Di meclisê de, ci standina wekilê Kurd a li aliki, wê ne Turk bûnî bê yasaxkirin Li vê gorê, ku te got ez Kurd'im tê derhal bikevî binê zıdyanê û ji "sûcê bölücülük" ê tê işkence bivinî, ji işkence ji sax bi fîlrtî vê care jî di ber de tê bê hezandin. A jîtere demokrasi (!) A jîtere "akeqanûna demokratik" (!)

Burjûvazi, qanûn, makeqanûn, û meclisê wê bixwe avabike û wê bixwe bikarbine. Çinku sazi, hertişti xwe awiye. Tabiye ku heçî nişandana her tewrê wahşetê wê bi xwere bivine.

Mina berê, temsiliyên burjûvazi wê disa axurê Parlamentoyê dagirin u bo tekelan we xbatan bi meşinin. Mina bere, "burjuvaziye mey Kurd" ji wê bikevin vê parlamentoyê. Me ev ji dît. Ô heta ku ev sistem dewam bike, emê hin pir bivinin. Helbet ji vê tabitir tiştek tune. Ku menfiet yek be bo ne tufaqiya eyni çînên milletê xeyrre tu sebeb tune. Ev hem bo çina burjûva û hem ji bo çina kedkar ji wihaye. Sazîya kapitalizma-tekeliya CT, sebebe hebûna "burjûvaziyê me"ye ji. Xanî jiyana "burjûvaziyê me", bi domandina sazîya CT ve girêdayiye. Bo burjûvaziyê Turk û bê bê dinê ji ev Wihaye. Bi vê sebebê, "burjûvaziê me" ji daxil, burjûvaziyê hemû milet û hindikatiyê di nava şinorê CT, bihewre, bo pelçiqandina hemû xelkên kedkar, mecbûrin hevdû bigrin. Em Kurd, gelek selan, em ji vê re ji şahidin. Sedemi vê yekê, icaba ku em ji "burjûvaziyê xwe" bi gazmininin nake Mina vê. Icaba bo li miletê me xwudî dernakevin em wan "xaînê millet" . "Cahş" qebulbikin û hoyfa xwe li wan binin ji nake. Misal ku, Evrenê faşist, li ser navê "Turktiyê" wexta ku Turkiyê ji NATO'ye, CEA'ye, İMF'ye pêşkêş dikşine û kedkarê Turkê li hember derdikevin ji di bine cendera faşizmê da di nalîne, çi qwas Turk ê, "burjûvaziyê mey" ku me nasnakin ji ew qwas Kurd'in. Dîsa de, ditina "xaintî" û gazinandinê, tu pirsên me hilnake. Çinku ew burjûvane. Menfiete wanî çinî û burjûvatiya wan, vê dide icabkirin.

Hemû burjûvaziyên ji miletên Turkiyê; bo sazîya xwey kp dewambikin, hemû kedkiran di binê zordestiyê de bigrin u bemêşin, çewa mecbûrî di hemû alanê jiyanêde bûna yek- ku menfieta wanî çinî û jiyana wan binê ve girêdayiye- eynî ve , hemû karker û xebatkarên Turkiyê ji, bo xerakirina saziya wan, mecbûrin yekitiya xwe deynin. Heger heta ebediyê, li zulmê û li mêtinandinê me niyeta xwe ne anibe, bo vê em kedkirên hemû xelkan mecbûrin bi yekbûn u mucadele bikin. Ya na, burjûvaziyê ku bi yekitiyê Guwetek mezin daniye, "bo xelasiya demokrasiyê" , "selmandina hevgetinnyê u komünizmê " (!) hin gelek caran wê seri li wehşeta faşizmê xe. Û hin gelek salan, wê xapandina "meclisa avakirinê" û keystika demokrasiyê wê bi leyize.

Hal eve ku, em kedkar, ne ji xapandina "meclisa avakirinê" re ne ji li hatinê, di bin navê demokrasiyê de ji faşizma cilakirî re ihtiyaca me tuneye. Ihtiyaca me, meclisa xelkêye. Demokrasiya xelkêye. Bê şik, wê burjûvazi, vang ji mere bexş neke. Em karker û hebatkarên hemû miliet û hindikayiya bi yekbin, guwetek mezin deynin û saziya kapitalizma-tekeli û cûnta wêy faşist bikin jêr, ancax wê wextê bi nihayi emê karibin xelasbivin. Bi pêkanina soreşa xelkê demokratik, iqtidara xelkê u demokrasiya xelkê re, ancax emê ji xapandina "meclisa şêwra" burjûvazi karibin xelasbivin

Em Kurd, ancax bi honêk û tekoşina yekitiyê xelkan re emê bivin xwudiye dewleta xwey azad Em xelkê Kurd, bi tene xwe, "burjûvaziyê me" j daxil, dewleta CT ku yekitiya hemûya çêkiriye em nikarin xerabikin. Bo azadiya milî be ji, er nikarin tu wextê bi "burjûvaziyê xwe" baweri binin. Diroka Kurdistanê: Wexta ku bi serê xwbû, bi misaje mexdubiyeta mücadele milî u pişti ve ji bi misaje ku "burjûvaziyê me" teslimî dewlta Cserdestbû û bi burjûvaziyên wanre bi yekitiya li hember me, tijiye.

Heger ku daxwaza me xelasiya ji dewleta CT û cûnta wêy faşista ku li ser miletê me esareti dan be, ne meclisên "kukla" ; meclisa xelkê, li ser navê demokrasiyê ne faşizma parlamenteriyacilakiri; demokrasiya xelkê, bi sûcên "hevgetini û komünizmê" domandina zulma milî na ; Kurdistan'a azad û demokratik daxwaza me be, gere em bi karker û xebatkarên Turk û hindikayi re di eynî partiyê de, eyni soreşê de, eyni cephê de yekitiya xwe deynin û mücadele bidin. Mücadele bidin ku, em karibin cûnta faşista CT, meclisê wêy "kukla" bi kurti saziya wê xerabikin. Ancax mücadelek wiha bo em karkir û xebatkarên Kurd'a, Kurdistan'ek azad, demokratik û tê mêtini pêkbine û me bigajine MECLİSA XELKÊ KURDISTAN.

LI ADIYEMAN'Ê: DI RÊYA MÎ ADELA AVAKIRINA KURDISTAN'A AZAD Û DEMOKRATIK DE, DU HEVALÊ ME ŞEHÎD KETIN !

Ûsif Eli Erbay û Xelil Ûlûg, bi işkencên kûçikê faşist, li Adiyeman'ê şihed ketin. Kûçikê Evren dibê: "Em işkencê nakin; ev edebiyata komunistaye."!_ Haleve ku di binê işkencan de her roj, gelek welatparêz, demokrat, şoreşger û komunist can didin. Û pêre jî, derewên faşizmê, her roj hinki dinji derdikeve rastê. Faşizm, hukumdariya xwe, li ser xwûna ku dirijine dewamdiko. Bivi şekli ji, ûûû